

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΒ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 146 - ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2009

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΕ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΟΡΚΟΥΣ

Χωρίζουν οι δρόμοι μας! Η σωτηρία της ψυχής είναι μεγάλο πράγμα... όπως παραδέχεται ακόμα και ο λαϊκός στιχουργός, ενώ το υποτιμούν οι δεσποτάδες. Για τη σωτηρία της ψυχής καμιά θυσία δεν είναι μεγάλη, όπως δεν υπάρχει μεγαλύτερη (πιο εγκληματική) αδιαφορία, από αυτή που ξεχνάει την ψυχή και θυμάται μονίμως ένα σώμα που από χύμα φτιάχτηκε και χύμα θα ξαναγίνει...

Οι δεσποτάδες το έχουν παρακάνει διατηρώντας απaráλλαχτο ένα σύστημα διοίκησης της «κατεστημένης εκκλησίας» που έχει αρχή και τέλος τους ίδιους. Όποιος μένει κοντά τους είναι χαμένος από χέρι. Πέρα από τα τυπικά, ο Χριστός είναι απών και εξόριστος! Δίπλα τους υπάρχει ο μέγας - θανατηφόρος κίνδυνος της απώλειας. Τρέμω στην ιδέα πως έχω αργήσει πάρα πολύ (ενώ άρχισα νωρίς την αμφισβήτησή τους), να τραβήξω την κόκκινη γραμμή μεταξύ της σωτηρίας και της συνύπαρξής μαζί τους. Θα εξαγοράσω όμως τον καιρό, από εδώ και μετά, κάνοντας μονόδρομο την αφιέρωσή μου σε ό,τι με σώζει και δεν με καθιστά σύνενοχο και συνυπεύθυνο σε «έγκλημα» απερίγραπτων διαστάσεων, καθώς καθημερινά χάνονται αμέτρητος αριθμός ψυχών, ενώ όπως είναι γνωστόν ο Ουρανός για τη μια ψυχή που σώζεται πανηγυρίζει και για τη μια ψυχή που χάνεται καταθλιβεται...

Δε χρειάζεται να είμαι Θεολόγος για να τα κατέχω όλα αυτά. Δωρεάν τα έλαβαν οι φωτισμένοι άνθρωποι και δωρεάν τα απέκτησα κι εγώ από αυτούς. Μόνο στο χώρο της «**διοικούσας - κατεστημένης εκκλησίας**» τιμολογούνται τα πάντα, ακόμα και το... άναμμα των πολυελαίων! Είναι η σωστή ώρα να το εξομολογηθώ ότι ανήκω στο λαό του Θεού, για τον οποίο ουδείς ενδιαφέρεται κι' ας είναι η σωτηρία της ψυχής όλο το νόημα της ζωής. Αφέθηκα, όπως εκατομμύρια άνθρωποι, στην τρικυμιά της κοινωνίας να ζήσω την βασανιστική περιπέτεια, χωρίς πιξίδα, χωρίς βοήθεια, χωρίς ένας ιερωμένος να ενδιαφερθεί για την ύπαρξή μου! Εγώ τους γνώρισα, όταν ευεργετήθηκα, δεν ήρθαν εκείνοι σε μένα. Κι' αν δεν υπήρχε το έλεος Εκείνου, θα είχα καταλήξει ένας φοβερός άπιστος, ίσως και πολέμιος φοβερός του Χριστού! Ημαρτον Κύριε!

Με το προζύμι του ανθρωπισμού, που απέκτησα με τη μόρφωση, έπλασα το ψωμί που με έθρεψε μέχρι την ώρα που «συναντήθηκα» με το Χριστό, χωρίς μεσάζοντες και εμπόρους της Θρησκείας. Αλλά ακόμα και την ώρα εκείνη, την ώρα που φόρεσα τα άρματα της πίστης κι άνοιξα το μέτωπο κατά της αντίχριστης Μασονίας και των άλλων παραφιάδων του μιαινού Σιωνισμού, η «κατεστημένη εκκλησία» όχι μόνο δεν με συνέδραμε, όχι μόνο δεν με είδε με συμπάθεια, αλλά με πολέμησε και με φυλάκισε! Με ενίσχυσε εσωτερική, δεν λύγισα και δεν φοβήθηκα. Διάλεξα να τα χάσω όλα (αυτά που οι αλήθειες του Ευαγγελίου με φώτισαν να αντιληφθώ ότι δεν έχουν καμμίαν αξία), αφού τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να μου πάρει ή να ζημιώσει την πίστη μου.

Δεν κράτησα ποτέ στη ζωή μου τεφτέρια. Δεν θυμάμαι, κυριολεκτικά, ποιος ή ποιοί με ζημίωσαν. Ποιοί και πότε με αδίκησαν. Άλλωστε, στην πραγματικότητα, κανείς δεν με αδίκησε! Αντίθετα, με ευεργέτησαν! Γύμνασαν την υπομονή μου και αύξησαν την αντοχή μου. Τους είμαι ευγνώμων! Ευγνωμοσύνη νιώθω και για το δεσπότη της Ξάνθης (της περιόδου των περιπετειών μου [10ετία του 1960]), που με πήγε στα δικαστήρια και ... χάρηκε που οδηγήθηκα στις φυλακές (της Κομοτηνής), για δώδεκα ολόκληρους μήνες (1970-1971), χωρίς να αισθανθεί ότι χρωστούσε στο Χριστό να έρθει να με επισκεφθεί. Μόνο να με επισκεφθεί, δεν προχωρώ σε περισσότερα...

Τα λέω αυτά για να μην συμβεί να παρανοήσει, έστω και ένας, το πνεύμα των γραπτών μου και σκεφθεί - αδικώντας την αγαθή προαίρεσή μου - ότι παρακινούμαι από την περιπέτεια μου. Πέρα απ' ό το γεγονός ότι ευεργετήθηκα, δεν πιστεύω ότι χρειάζεται να υπάρξει κανενός είδους παρακίνηση. Αυτό που έκαναν οι δεσποτάδες, με την αθώωση του πρώην Αττικής, είναι τόσο αυτοκτονικό, ώστε εκατομμύρια Έλληνες θα μπορούσαν να παρουσιαστούν ως αντίδοκοί τους, ζητώντας τους να συνέλθουν! **Έγραψε ένας καθηγητής στο «Βήμα»**, πριν από λίγο καιρό, **ότι η Πολιτεία έχει καθήκον να κάνει καλούς πολίτες και η Εκκλησία καλούς χριστιανούς**. Προκαλώ και την Πολιτεία και την Εκκλησία να φέρουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι έφτιαξαν έστω έναν πολίτη καλό, έστω κι ένα χριστιανό καλό αντίστοιχα. Έναν ... για δείγμα και θα αναπαυτώ! Οι πολιτικοί κατάστρεψαν μέχρι το μεδούλι το κράτος και οι δεσποτάδες έχουν αποχριστιανοποιήσει μέχρι τελευταίου άκρου την εξ αποκαλύψεως - παρακαλώ! - Θρησκεία μας. Υπάρχουν, βεβαίως, αυτοδημιούργητοι καλοί πολίτες, όπως επίσης, υπάρχουν αυτοδημιούργητοι καλοί χριστιανοί. Αλλά αυτοί δεν χρωστούν τίποτα στην Πολιτεία και στην Εκκλησία αντίστοιχα. Οι μεν πειθάρχησαν στα όρια που τους έβαλε η συνειδησή τους και οι δε ευεργετήθηκαν από τη Χάρη του Θεού. Γι' αυτό πρέπει να πάρουμε αποστάσεις και από τους δύο. Εννών, τα νομικά σχήματα. **Γιατί η Πατρίδα και η Θρησκεία ανήκουν σε μας και όχι στους επίορκους.**

Γαβριήλ Θ. Λαμψίδης
δημοσιογράφος

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΑΘΛΟΤΗΤΑΣ;;

του π. Ευσταθίου Κολλά

«Όλα τα έχει η Μαριορή, ο Φερετζές της λείπει» λέει η σοφία του λαού. Και έχει την εφαρμογή της η παροιμία αυτή σήμερα, σχετικά με τα όσα συμβαίνουν εκεί στο γνωστό για τις μπαρούφες του Εθνικό Παιδαγωγικό Ινστιτούτο. Όλοι λοιπόν οι εκεί «καρεκλοκένταυροι» του Εθνικού μας Παιδαγωγικού Ινστιτούτου εργάζονται νυχθημερόν, μήπως και τους ξεφύγει κάτι, σε βάρος των όσων έχουν βάλει στο μάτι για γκρέμιση με τη ανθελληνική μανία του γενίταρου. Έχουν κάνει, δηλαδή, τη νύχτα μέρα και ψάχνουν, νυχθημερόν, να βρουν και να ανακαλύψουν τρόπους και μέσα, για την κατεδάφιση των ιερών και των οσίων της φυλής μας, και τούτο, ισχυρίζονται, ότι τον κάνουν για τη σωστή, δήθεν, διαπαιδαγώγηση, ενημέρωση και μόρφωση των Ελλανοπαίδων.

Και τόσο πολύ εργάζονται και ψάχνουν οι εκεί «**παντογνώστες**», ώστε δεν τους μένει χρόνος να αποστειλουν ούτε και τα έτοιμα διδακτικά βιβλία στα σχολεία για τον καινούργιο Σχολικό χρόνο! Και ισχυρίζονται, ότι κάνουν όλη αυτή τη «**μανούβρα**», για να βοηθήσουν τη νεολαία μας, τα παιδιά μας, τα εγγόνια μας! Έτσι, για το λόγο αυτό, γίνονται τόσο εργατικοί, που φτάνουν

μέχρι την εξάντλησή τους, και ευρισκόμενοι, «**μεταξύ φθοράς και αφθορασίας**», τους κατεβαίνουν οι «**φαιινές ιδέες**» για τη σωστή, δήθεν, εκπαίδευση και ενημέρωση των παιδιών μας.

Και τότε τσαμπουνάνε κάτι «**μπαρούφες**», [για να μην τις χαρακτηρίσω διαφορετικά και παρεξηγηθώ], που σταματούν τρένο, ολόκληρη αμαξοστοιχία, θυμόμαστε όλοι τη μεγάλη εκείνη ιστορική ανακάλυψή τους για τη Μικρασιατική καταστροφή, ότι «**δεν υπήρξαν θύματα, οι χιλιάδες Έλληνες, από τη Βάρβαρη Τουρκική θηριωδία, αλλά τσαλαπατήθηκαν από το μεγάλο συνωστισμό που δημιούργησαν, εκεί στο λιμάνι, κατά τη φυγή τους**». Με αυτή την ιστορική αθλιότητα, στην οποία και επέμεναν, επεχείρησαν να ξαναγράψουν την ιστορία, η οποία, ως είναι «**τοίς πάσι**» γνωστόν, γράφεται μόνον μία φορά. Η εμπάθειά τους στα Ελλανοχριστιανικά ιδεώδη και ιδανικά και τις παραδόσεις της ένδοξης Φυλής μας τους οδήγησε, να αποτολμήσουν και αυτό!!

Επίσης να θυμηθούμε πάλι τη φαιινή ιδέα τους, σχετικά με τα θρησκευτικά στα Σχολεία; Ανακάλυψαν τα «αστροπελέκια» και αποφάσισαν, «**να μη διδάσκει στα Σχολεία ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός ως κατήχηση, αλλά να μετατραπεί το μάθημα Θρησκευτικών σε μάθημα των Πατέρων**», και μάλιστα το στηρίζουν με «**κρυψίνια**

ολκής» και στο Σύνταγμα της Χώρας, οι αδιάστακτοι!! Η «ανακάλυψή τους» αυτή πράγματι «**βγάζει μάτι**». Ξεχνούν άραγε οι εκεί «**εξυλόσοφοι φωστήρες**», ότι ναι μεν υπάρχει Συνταγματική κατοχύρωση για τον σεβασμό όλων των γνωστών θρησκειών στη Χώρα μας, αλλά υπάρχει και Συνταγματική κατοχύρωση μιας «**Επικρατούσας θρησκείας**», του Ανατολικού Ορθόδοξου Χριστιανισμού, και το ισχύον Σύνταγμα ορίζει ρητά και κατηγορηματικά ότι «**η Παιδεία είναι βασική αποστολή του Κράτους, και ότι στους Ελλανοπαίδες επιβάλλεται η αναπόκτηση της Εθνικής και Θρησκευτικής Συνειδήσεως**». [αρθρ. 1 & 16]. Δεν γνωρίζουν ή μήπως, «**από την πολλή δουλειά**», δε θυμούνται οι «**καρεκλοκένταυροι**», ότι υπάρχει βιβλίο, δικό τους, [της Β' Λυκείου;], που ασχολείται, όλο το Σχολικό έτος με τη Θρησκευολογία; Δεν είναι αρκετό; **Ένα ολόκληρο σχολικό έτος ασχολείται με τη Θρησκευολογία, δεν είναι αρκετό;** τί άλλο ζητούν; Η εμπάθεια που κυφορείται σε βάρος της Μπτέρας του Έθνους μας Ορθόδοξης Εκκλησίας, δεν έχει όρια. «**Ω ανόητοι και βραδείς τη καρδία**», Νεοέλληνες, κατεδαφιστές των Ιερών και Οσίων της ένδοξης Φυλής μας, «**τίς υμάς εβάσκανε**», και αρνούμενοι τα Ελλανο/Χριστιανικά Ιδεώδη, Ιδανικά και ένδοξης Παραδόσεις της φυλής μας, «**ταχέως μετατίθεσθε**» σε ύπουλα υποκατάστατα **ΤΟΥ** πολιτισμού; **Αιδώς, ανόητοι** ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ 2Η ΣΕΛΙΔΑ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΣΕΛ. 4

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ «ΤΡΑΣΤ»

Κατά τας δύο τελευταίας εβδομάδας παρατηρούμεν ότι ο ημερήσιος πολιτικός τύπος ασχολείται με την πλήρωσιν του θρόνου της Αττικής. Εκ των δημοσιευμάτων συμπεραίνομεν ότι έχει αρχίσει ένας πόλεμος μεταξύ υποψηφίων διεκδικητών του θρόνου, οι οποίοι διοχετεύουν πληροφορίας και πληροφορίας. Οι δημοσιογράφοι έχουν συγκροτήσει τραστ και έκαστον τραστ «εργάζεται» διά τον ιδικόν του υποψήφιον. Όλα τα τραστ όμως τάσσονται εναντίον της διοικητικής αποκαταστάσεως του Μητροπολίτου πρώην Αττικής και Μεγαρίδος. Όλα συμφωνούν εις την άρσιν των επιτιμών όχι όμως και εις την διοικητικήν αποκατάστασιν. Επειδή δεν ανευρίσκουν σκάνδαλα εις βάρος του, το ένα τον

αποκαλεί χουντικόν, το άλλο ότι τον «πλήρωσε» καλά ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών επί στρατιωτικής επταετίας, το τρίτο υπενθυμίζει τον αυστηρόν ελεγκτικόν του λόγον προς τα σκάνδαλα ιερωμένων και Αρχιερέων, τα οποία συνετάραξαν την περίοδον του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χριστοδούλου, ενώ ένα τέταρτον ανεκάλυψεν ότι, παρά την επιβολήν των επιτιμών, τελεί μυστήρια με την εγκρίσιν του σημερινού Αρχιεπισκόπου. Είναι φανερόν ότι κάποια δυνάμεις εντός της Ιεραρχίας δεν επιθυμούν την διοικητικήν αποκατάστασιν του, **ίσως, διότι δεν έχει το «πάθος της σπμίας», σέβεται τους Ιερούς Κανόνας και την διδασκαλίαν των Πατέρων**, έχει γνώσιν και σοφίαν και κρατεί ανόθευτον το Ορθόδοξον Φρόνημα.
«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 12/6/2009

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ;;**νεογενίτοροι....**

Και τώρα «τα τοιράκια του Εθνικού Παιδαγωγικού Ινστιτούτου» μας βάζουν και το «**δολοφονικό**» κερασάκι στην ανόητη Παιδαγωγική τους Τούρτα. Ότι πρέπει, λένε, «**το αποφάσιον!**», οι Ελληνόπαιδες να ενημερώνονται και στο περί «**Σεξολογίας μάθημα**». Και μάλιστα η ενημέρωση αυτή του **SEX**, όπως το αποκαλούν, πρέπει, **άκουσον - άκουσον**, να αρχίζει από το Δημοτικό Σχολείο!! Η μπαρούφα αυτή «**δυναμιτίζει**» τα θεμέλια της ξακουσμένης Ελληνικής Οικογένειας. Δεν γνωρίζουν άραγε, οι φωστήρες του ως άνω Εθνικού μας Ινστιτούτου, τι σημαίνει η λέξη **SEX**;

Δεν είναι Ελληνική η λέξη **SEX**. Δεν τους αρέσει φαίνεται και τόσο η Ελληνική γλώσσα και χρησιμοποιούν ξενόλογα λεκτικά «**σκύβαλα**» για να εντυπωσιάσουν και να δείξουν ότι είναι προοδευτικοί; Αυτή η λέξη **SEX** είναι Λατινο/Γερμανο/Αγγλικο/Γαλλικο/Ιταλική, και σημαίνει: «**Ανάπτυξη της γενετικής ορμής, την καθ' αυτή γενετική πράξη**», και μέσα εκεί ενυπάρχει και το «**ουδέτερο γένος, το ερμαφρόδιτο (= αρσενικοθήλυκο - ερμαφρόδιτες καταστάσεις)**». Πού το πάτε «ρε κατεργάρηδες;». Πού προσπαθείτε να οδηγήσετε τελικά τα παιδιά μας; Και δε χρησιμοποιούν, «**οι οξύνες**» τη λίαν ευγενική λέξη «**φύλο**» της Θεοθαύμαστης Ελληνικής γλώσσας, που σημαίνει το «**σύνολο των ιδιοτήτων που χαρακτηρίζουν τα δύο φύλα, το αρσενικό και το θηλυκό, τον άνδρα και τη γυναίκα**», και που διδάσκεται στη Μέση Εκπαίδευση, στο μάθημα της **Ανθρωπολογίας και Βιολογίας**.

Και το αποφάσιον «**οι φωστήρες του Εθνικού μας Παιδαγωγικού Ινστιτούτου**», ότι πρέπει η ενημέρωση αυτή του **SEX**, να αρχίσει να γίνεται από τους μαθητές των Δημοτικών Σχολείων!! Και το δήλωσαν τούτο οι αδιότακτοι «**χωρίς τον Ξενοδόχο, κατά το αποφασίζομεν και διατάσσομεν**», χωρίς να αντιλαμβάνονται καν, οι αθεόφοβοι, **ότι γίνονται δολοφόνοι της παιδικής ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ**, και άμεσα αίτιοι δυσάρεστων ίσως συνεπειών και ανεξέλεγκτων ανήθικων

- παρά φύσει ασεληγιών, που ενδεχομένως θα επακολουθήσουν, και είναι τόσο πολλοί και πολυποίκιλοι οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν για τους νέους μας, τα παιδιά μας, την αυριανή κοινωνία μας. Και δικαίως ανακρίπτονται από τη πρόταση τον Υπουργού Παιδείας & Θρησκευμάτων κ. Αρν Σπλιτοπούλου για το «**μάθημα σεξουαλικής αγωγής από το Δημοτικό Σχολείο**».

1.-) Ποιο θα είναι το περιεχόμενο του εν λόγω μαθήματος; Θα ξεκινούν από τις εκδηλώσεις του γενετικού ενστικτού ή από τις διαφυλικές σχέσεις δηλαδή τη θέση του κάθε φύλου στη κοινωνία ή την οικογένεια; Το ερώτημα δημιουργείται, ευλόγως, διότι, ο κ. Υπουργός, μίλησε ξεκάθαρα για «**σεξουαλικότητα και σεξουαλική διαπαιδαγώγηση**». Πώς το εννοεί τούτο ακριβώς, ο κ. Υπουργός;

2.-) Έχουμε πικρή εμπειρία από ανάλογα σοβαρά ζητήματα, που έχουν γίνει ως μαθήματα, όπως «**η ώρα του**

παιδιού - ο Σχολικός επαγγελματισμός - Προγράμματα Αγωγής Υγείας, κλπ.». Υπάρχει ο φόβος, ότι ενδεχομένως το λεπτό αυτό μάθημα να εκφυλιστεί εκπαιδευτικά, εντεύθεν και η σοβαρή ανησυχία της Μητέρας Ορθόδοξης Εκκλησίας.

3.-) Υπάρχει το μάθημα της **Ανθρωπολογίας - Βιολογίας**, όπου δίνονται, στο κατάλληλο στάδιο της ηλικίας των παιδιών μας, σοβαρές επιστημονικές απαντήσεις στα θέματα Ανατομίας και λειτουργίας του ανθρώπινου σώματος. Τί επιπλέον θα μπορούσε προσφέρει το μάθημα της «**σεξουαλικής Αγωγής**» στους μαθητές του Δημοτικού; Μάλλον επικίνδυνη πρόκληση και σοβαρό σκανδαλισμό στη παιδική αθωότητα.

4.-) Το μάθημα θα μείνει εγκυκλοπαιδικό, [σε επίπεδο δηλαδή γνώσεων για το τί είναι σεξουαλικότητα, γενετικό ενστικτο, κλπ.], ή θα γίνει ένα όργανο χειραγώγησης της παιδικής ψυχής περνώντας το μήνυμα πως οι σαρκικές σχέσεις, **όπως και όπου γίνονται είναι κάτι ανώδυνο και φυσικό**; Δεν βλέπουμε, ότι ο πανσεξουαλισμός, που ισοπεδώνει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, έχει επιβληθεί και επιβάλλεται παντού σήμερα;

5.-) Το μάθημα αυτό θα καλλιεργεί τον αλληλοσεβασμό μεταξύ των δύο φύλων; Θα προβάλλει τρόπους συμπεριφοράς ευγένειας και αλληλοκατανόησης; Θα παρουσιάζει το πως λέμε μεταξύ μας «**καλημέρα**», ή θα ξεκινά από το κρεβάτι και τις σεξουαλικές ορμές, πράγμα αντιπαιδαγωγικό;

6.-) Ποίοι θα διδάξουν αυτό το μάθημα της «**σεξουαλικής Αγωγής**»; Οι υπάρχοντες Δάσκαλοι που θα δεχτούν μια γρήγορη ή μια επιφανειακή επιμόρφωση; Αλλά και αν ακόμη κληθούν «**ειδικοί**», [Ψυχολόγοι, Σεξολόγοι, κλπ.], θα έχουν την ολοκληρωμένη συγκρότηση, να ανταποκριθούν στο όλο λεπτό αυτό θέμα για μαθητές του Δημοτικού; Προσέτι, θα γνωρίζουμε, αν όλοι αυτοί που θα αναλάβουν την ευθύνη του μαθήματος, θα έχουν φυσιολογική ζωή, ή θα είναι άτομα με επικίνδυνες τάσεις, όπως, παιδοφιλίας, ομοφυλοφιλίας, που ίσως επιχειρήσουν να προωθήσουν ως κάτι το ανώδυνο και φυσιολογικό στις αθώες παιδικές ψυχές, οπότε τα πράγματα δυσκολεύονται πάρα πολύ!!

Ίσως οι πλέον ενδειγμένοι να αναλάβουν τη σεξουαλική ενημέρωση του παιδιού, είναι οι ίδιοι οι γονείς, και προς τούτο

οφείλει η Διδασκαλική Ομοσπονδία, σε συνεργασία με τους αρμόδιους φορείς των Συλλόγων γονέων και κηδεμόνων, να φροντίσει, ώστε να εκδοθεί ειδικό ενημερωτικό φυλλάδιο, και σε ειδική συγκέντρωση γονέων και κηδεμόνων κάθε περιφέρειας με ειδικές οδηγίες, από τον αρμόδιο Σχολικό Σύμβουλο, να τους διανεμηθεί, και να αποτελέσει τον «**μπούσουλα**», βάσει του οποίου οι γονείς και οι κηδεμόνες θα ενημερώνουν τα παιδιά τους **και** κατά το διάστημα της Δημοτικής εκπαίδευσης.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΞΕΣΤΙΑΘΙΟΣ ΚΟΛΛΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ

Αφορμή να ασχοληθούμε με το θέμα του ΓΑΜΟΥ υπήρξε ο συνεχώς αυξανόμενος αριθμός των διαζυγίων, οι τεταμένες οικογενειακές σχέσεις και η κακή τοποθέτηση των ΜΜΕ - ιδίως τηλεοπτικών - στο θέμα αυτό.

Δε θα καταπασιτούμε με τις περιπτώσεις που η έννοια του γάμου έχει διαστρεβλωθεί αλλά θα επικεντρωθεί η προσοχή μας στις περιπτώσεις **του φυσικού γάμου**, όπως αυτές επεκράτησαν από τη δημιουργία των πρωτοπλάστων μέχρι και σήμερα.

Γάμος, λοιπόν, είναι η νόμιμη ένωση - σύζευξη - ενός άνδρα και μιας γυναίκας «**συγκλήρωσις του βίου παντός, θείου τε και ανθρωπίνου δικαίου κοινωνίας**» (Μοδεστίνος), δηλαδή η μέχρι τέλους κοινή ζωή η κοινωνία που θα συμφωνεί με το θείο και ανθρωπινό δίκαιο.

Με την πάροδο των χρόνων άλλοι εκ των ανθρώπων έπαυσαν να πιστεύουν στο Θεό ενώ άλλοι παρέμειναν πιστοί. Έτσι και ο γάμος χωρίστηκε σε **γάμο των άθεων (μη χριστιανών)** και σε **γάμο των Χριστιανών**.

Από υλικής, ενστικτώδους δηλ. απόψεως δεν διαφέρουν μεταξύ τους διότι και οι μεν και οι δε προσέρχονται στο γάμο για τους ίδιους λόγους: **α)** την απαίτηση της ικανοποίησης της σάρκας, **β)** την ανάγκη της συντροφικότητας και **γ)** την επιθυμία απόκτησης απογόνων. Έρχεται όμως η **Εκκλησία και ευλογεί** με το Μυστήριο του Γάμου την ένωση των παιδιών της. Δεν αλλάζει βέβαια τίποτε από το φυσικό, ενστικτώδες, παρορμητικό υπόβαθρό του, **τον εξαγιάζει όμως**. Τον εντάσσει δηλαδή στα πλαίσια της εν Χριστώ ζωής, η οποία είναι πορεία προς τη σωτηρία και αγίασμα, στην καθαρότητα ψυχής και σώματος. Ας μη ξεχνούμε ότι η εκκλησία μας έχει πολλούς αγίους εγγάμους.

Ο Σκοπός των εισαγωγικών αυτών γραμμών δεν είναι άλλος παρά να κεντρίσει το ενδιαφέρον χριστιανών και μη, ώστε να αναζητήσουν το είδος του δώρου - που σιγήως προσφέρουμε στους νεονύμφους -, το όνομα της νύμφης και το όνομα του αξιόλογου προσκεκλημένου.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ (ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ)

«Κόρη μου, στους γάμους σου εγώ ο πνευματικός σου πατέρας, ο Γρηγόριος, σου κάνω δώρο τούτο το ποίημα. Και είναι αρίστη προσφορά η συμβουλή του πατέρα. Άκου, λοιπόν, Ολυμπιάδα μου: Ξέρω ότι θέλεις να είσαι πραγματική χριστιανή. Και μια πραγματική χριστιανή πρέπει όχι μόνο να είναι, αλλά και να φαίνεται. Γι' αυτό, σε παρακαλώ να προσέξεις την εξωτερική σου εμφάνιση. Να είσαι απλή. Το χρυσάφι και οι πολύτιμες πέτρες δεν είναι για σένα. Πολύ περισσότερο το βάζιμο. Δεν ταιριάζει την εικόνα του Θεού να την παραποιή και να την αλλάξεις, μόνο και μόνο για να αρέσης. Ξέρετο ότι αυτό είναι τέρψις αισχρή.

Θέλω να ξεπεράσης τη γυναικεία φιλαρέσκεια και να μένεις απλή στην εμφάνιση. Τα βαριά και πολυτελή φορέματα, ας τα φορούν εκείνες που μένουν στα χαμηλά, που δεν ξέρουν τι σημαίνει αγώνας και αρετή, που δεν ξέρουν τι σημαίνει πνευματική ακτινοβολία. Εσύ, όμως, έβαλες μεγάλους και υψηλούς σκοπούς στη ζωή σου. Και αυτοί οι σκοποί σου ζητούν όλη τη φροντίδα και όλη την προσοχή.

Το λουλούδι της αρετής είναι το ωραιότερο στολίδι, αμάραντο, αναφαίρετο, αιώνιο. Λάμπει και ακτινοβολεί παντού, ακόμα και στις καρδιές των τυφλών. Χαρά στη γυναίκα που μπόρεσε να τ' αποκτήσει. Αυτό είναι δόξα και φήμη!

Αυτή η γυναίκα, η γυναίκα του Πνεύματος μπορεί να καταλάβει την υψηλή κλήση του γάμου. «Ως τω Κυρίω» να σέβεται και να αγαπάς τον άνδρα σου! Αλλά πώς μπορεί να καταλάβει αυτή τη φράση η γυναίκα που δεν γνώρισε τον Κύριο, δεν τον εσεβάσθη, δεν τον αγάπησε; Κάτω από τον γάμο η στοργή και η αγάπη σου να είναι φλογερή και αμείωτη για κείνον, που σου έδωσε ο Θεός. Για κείνον, που έγινε οφθαλμός της ζωής σου και ρυθμιστής των σκέψεών σου. Κι αν καταλάβεις πως ο άνδρας σου σε αγαπάει περισσότερο απ' ό,τι τον αγαπάς εσύ, μη ζητήσεις να του πάρης τον αέρα. **Κράτα πάντα τη θέση, που σου ορίζει το Ευαγγέλιο...**

Να τον σέβεται και να τον αγαπάς «ως τω Κυρίω»... γιατί και ο Κύριος μας αγαπάει περισσότερο απ' όσο τον αγαπούμε εμείς, αλλά μένει πάντα στη θέση που του ταιριάζει... Εσύ θα ξέρεις ότι είσαι γυναίκα, έχεις μεγάλο προορισμό, αλλά διαφορετικό από τον άνδρα, που πρέπει να είναι η κεφαλή. Άσε την ανόητη ισότητα των δύο φύλων και προσπάθησε να καταλάβης τα καθήκοντα του γάμου. Στην εφαρμογή τους θα δης πόση δύναμη χρειάζεται για να ανταποκριθείς σ' αυτά τα καθήκοντα, αλλά και πόση δύναμη κρύβεται στο ασθενές φύλο. Είδες πόσο εύκολα θυμώνουν οι άνδρες. Είναι ασυγκράτητοι και μοιάζουν με λιοντάρια. Σ' αυτό το σημείο η γυναίκα πρέπει να είναι δυνατότερη και ανώτερη. Πρέπει να παίζει το ρόλο του θηριοδαμαστού. Τί κάνει ο θηριοδαμαστής όταν βρυχάται το θηρίο; Γίνεται περισσότερο άνθρωπος και με την καλωσύνη καταπραίνει την οργή. Του μιλάει γλυκά και μαλακά, το χαϊδεύει, το περιποιείται και πάλι το χαϊδεύει και πάλι το κολακεύει και έτσι το καταπραίνει.

Πρέπει με κάθε τρόπο να γίνεσαι παιδαγωγός του ανδρός σου. Τί κάνει η παιδαγωγός; Βοηθεί το παιδί. Αν κινή λάθος δεν το βρίζει, ούτε το ταπεινώνει. Προσπαθεί να συγκράτηση το θυμό της και με πραότητα να του δείξει τις άστοχες ενέργειές του. Ποτέ λοιπόν και συ μην κατασαδιάσης τον άνδρα σου. Μην τον κατηγορήσεις για την αδράνεια του.

Να μην επαινείς εκείνον που ο άνδρας σου δεν αγαπά και μη προσπαθείς με δολιότητα να τον κάνεις φίλο του. Γιατί αν η ειλικρίνεια είναι χαρακτηριστικό των χριστιανών, πολύ περισσότερο είναι της χριστιανής γυναίκας μέσα στο γάμο. Να έχετε κοινά τα πάντα: και τις χαρές και τις λύπες. Γιατί ο γάμος όλα σας τάκανε κοινά. Κοινές και οι φροντίδες, γιατί έτσι το σπίτι θα προκοπή.

Να εκφράζεις τη γνώμη σου, ο άνδρας όμως θ' αποφασίζει. Όταν τον βλέπεις λυπημένο, λυπήσου και συ μαζί του, αλλά για λίγο. Γιατί είναι μεγάλη ανακούφιση στη λύπη η λύπη των φίλων. Όμως, αμέσως να γίνης χαρούμενη και ήρεμη, χωρίς αγωνία. Η γυναίκα είναι το ακύμαντο λιμάνι στο θλιμμένο σύζυγο.

Να ξέρης ότι η παρουσία σου στο σπίτι είναι αναγκαία, γιατί αυτό πρέπει να το αγαπήσης μαζί με όλες τις δουλειές του νοικοκυριού. Να το βλέπης σαν βασιλείο σου, και να μην βγαίνης συχνά έξω. Άφησε τις έξω δουλειές στον άνδρα.

Πρόσεχε τις συναναστροφές σου. Πρόσεξε τις συγκεντρώσεις που πηγαίνεις. Μη πας να ψυχαγωγηθείς σε άτακτες συγκεντρώσεις, γιατί είναι μεγάλος κίνδυνος για την αγνότητά σου. Αυτές οι συναναστροφές αφαιρούν την ντροπή κι από τις ντροπαλές.

Τις καλές, όμως, συγκεντρώσεις με συνετούς ανθρώπους, να τις επιζητήσεις, και να βάλης έναν καλό λόγο στο νου σου, ή κάποιο ελάττωμα να κόψης ή να καλλιεργήσης τους δεσμούς σου με εκλεκτές ψυχές. Μην εμφανίζεσαι σε πολλούς αλλά στους σφόδρονες συγγενείς σου, στους ιερείς και σε σοβαρούς νέους ή γέροντες. Μη συναναστρέφεται υπερήφανες γυναίκες, που μοιάζουν σαν δήμιοι. Ούτε ακόμη και ευσεβείς, που ο άνδρας σου δεν θέλει στο σπίτι, καίτοι συ πολύ τους εκτιμάς. Υπάρχει για σένα πιο ακριβό πράγμα από τον καλό σου σύζυγο, που τόσο αγαπάς;

Η σκέψις σου να πετά στα υψηλά και χαμηλά να είναι μόνον ο εγωισμός σου. Γι' αυτό απόφυγε και την επίδειξη σε τραπέζια κοσμικά κι ας είναι για γάμο ή για γενέθλια. Εκεί θ' ακούσης μόνο θόρυβο, καγχασμούς, αστεία κρύα και απρεπή και τραγούδια που δεν θα σε ευχαριστήσουν, και φεύγοντας θα νιώσης πως κάτι έχασες από την αγνότητά σου. Και η αγνότης είναι τόσο λεπτό πράγμα! Σαν το κερί στις ακτίνες του ήλιου. Απόφευγε ακόμα και στο σπίτι σου κοσμικά τραπέζια... Αν μπορούσαμε να περιορίσωμε την περιποίηση της κοιλίας, ίσως να κυριαρχούσαμε στα πάθη μας!

Κράτα τη μορφή σου γαλήνια και μην την αλλοιώνεις με μορφαρισμούς. Στολίδια τ' αυτιά νάχουν όχι μαργαριτάρια, αλλά το ν' ακούν καλά λόγια και να σφραγίζονται από το νου στα κακά. Έτσι είτε κλειστά είναι είτε ανοικτά, η ακοή θα μένη αγνή. Κι' αφού βρισκόμαστε ακόμη στο πρόσωπο, ας σταθούμε λίγο στα μάτια. Αυτά τα μάτια που δείχνουν όλο το εσωτερικό της ψυχής.

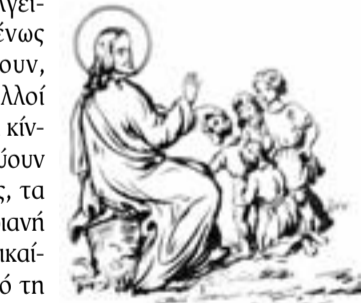
Η αγνότης θα πρέπει να σε συνοδεύη πάντοτε και η παρθενική σου αιδώς ας βασίλευη στα βλέφαρά σου κι ας προκαλή την σεμνότητα και την αγνή ντροπή σε όλους, όσοι σε βλέπουν, και

σ' αυτόν ακόμη τον σύζυγό σου. Είναι πολλές φορές ανάγκη σε πολλά πράγματα να κρατάς κλειστά τα μάτια και απόφευγε να βλέπης κάθε τι που θίγει την ατίμητη αγνότητά.

Και τούτα στη γλώσσα. Εξεσημάτισε την εχθρότητα του ανδρός σου αν είσαι απρόσεκτη στη γλώσσα, έστω κι αν έχης χίλια άλλα χαρίσματα. Πρόσεξε, λοιπόν, ιδιαίτερα σ' αυτό. Προτίμα κι όταν ακόμη έχης δίκιο, τη σιωπή. Είναι προτιμότερη, για να μην ριψοκινδυνεύσης να της έναν άτοπο λόγο. Κι αν έχης την επιθυμία να λες πολλά, παρατήσου. Πρόσεξε ακόμα και το βόδιμά σου. Και τούτο πρόσεξε και άκουσε: Να μην έχης αδάμαστη σαρκική ορμή. Πείσε τον άνδρα σου να σέβεται τις ιερές ημέρες. **Γιατί οι νόμοι του Θεού είναι ανώτεροι από την εικόνα του Θεού.** Το θεσμό του γάμου τον έθεσε ο άσκαρκος Υιός του Θεού στο ανθρώπινο γένος, για να βοηθήση το πλάσμα του, ώστε ενώ άλλοι έρχονται και άλλοι φεύγουν, η γέννηση να διατηρηή το μεταβαλλόμενον ανθρώπινο γένος. Γιατί μοιάζουμε σαν ρείθρο άστατο, λόγω του θανάτου, και σταθερό λόγω της τεκνογονίας. Αν από μένα τον γέροντα επήρθε κάποιο καλό λόγο, σου συνιστώ να τον φυλάγης στα βάθη της ψυχής σου, όπου έχης και τον εξάιρετο σύζυγό σου, αυτόν που απήλλαξες από την υπερηφάνεια με την ηθική σου ανωτερότητα.

Αυτό προς το παρόν το δώρο σου προσφέρω, αν δε θέλεις να σου ευχηθώ και το καλύτερο, σου εύχομαι να γίνης αμπέλι πολυκαρπο, με τέκνα τέκνων, για να δοξάζεται από περισσότερους ο μεγάλος Θεός, για τον Οποίον γεννώμεθα και προς τον Οποίον πρέπει απ' αυτή τη ζωή να κατευθυνώμεθα». Αμήν.

B.Γ.

ΕΤΣΙ ΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Σήμερα δημοσιεύουμε την 7η από τις 14 κατηγορίες που συντάξε ο κατήγορος και δικαστής Ιγνάτιος Λάμπας, και την 7η αντίκρουση από τον κατηγορούμενο π. Ευθύμιο Τρικαμινά

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο)
7η κατηγορία του δεσποτή Ιγνατίου

Επί παρανόμω και αντικανονική ιδιοποιήσει Ιερού Παρεκκλησίου ανήκοντος εις την Ενορίαν της Αγίας Παρασκευής Αμπελακίων της καθ' ημάς Ιεράς Μητροπόλεως, τιμωρουμένης υπό του Γ' Κανόνος της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.

7η αντίκρουση επί του κατηγορηρίου

Είναι κατ' αρχάς λυπηρόν δια σας το ότι προσπαθείτε με κάθε τρόπο να χαλκεύσετε κατηγορίες, προκειμένου να ξεκάνετε αυτόν τον οποίον θεωρείτε εμπόδιο στον δρόμο σας. Και η προσπάθειά σας αυτή φαίνεται από τον κανόνα τον οποίο συρράψατε στο τέλος της παρούσης κατηγορίας. Διότι ο ιερός αυτός κανόνας αναφέρεται στους ευκτηρίους οίκους των αρχόντων, οι οποίοι κατά τον ΛΑ και ΝΘ της Στ' Οικουμενικής ήταν ένα δωμάτιο από κάποια οικία, ενώ το εξωκκλήσι του Προφήτου Ηλιού δεν είναι ευκτήριος οίκος, αλλά ένα εξωκκλήσι το οποίο ανήκει στην ενορία της αγ. Παρασκευής Αμπελακίων.

Όλα δε τα επιτήμια τα οποία επιβάλλουν οι ιεροί κανόνες, τους οποίους επικαλείσθε ισχύουν προφανώς όταν ο Επίσκοπος νομίμως και κανονικώς τοποθετήθηκε και ενθρονίσθηκε στην Μητρόπολη, και το σπουδαιότερο, όταν δεν υπάρχουν δογματικοί λόγοι, οι οποίοι επιβάλλουν την απομάκρυνση από αυτόν τον Επίσκοπο, τους οποίους θα αναφέρω στο θέμα της μνημονεύσεως και του σχίσματος. Προφανώς λοιπόν, πάντοτε σε όλο το κατηγορητήριο είσθε εκτός θέματος, διότι θεωρείτε δεδομένη τη νομιμότητά σας και την ορθοδοξότητά σας και ως εκ τούτου από θέσεως ισχύος καταφέρεσθε κατά πάντων των αντιδρώντων, ενώ και η νομιμότητά σας και η ορθοδοξότητά σας είναι διάτρητες και ανυπόστατες. Τώρα αν αυτό δεν το αντιλαμβάνεσθε, συμβαίνει επειδή δεν σας συμφέρει και δι' αυτόν τον λόγο εξαπολύετε μύδρους σ' αυτούς οι οποίοι αντιδρούν.

Όσον αφορά δε το θέμα της δεκάχρονης παραμονής μου στο εξωκκλήσι του Προφ. Ηλιού, έχω να πω ότι ούτε παράνομα εγκαταστάθηκα, ούτε ιδιοποιήθηκα, όπως ισχυρίζεσθε το εξωκκλήσι. Εγκαταστάθηκα λοιπόν, επαναλαμβάνω, προ δεκαετίας και πλέον, πριν δηλαδή έλθετε εσείς στην Λάρισα, με την ευλογία του Μητροπολίτου Λαρίσης κ. Θεολόγου και την άδεια και έγκριση της εκκλησιαστικής επιτροπής του ιερού ναού αγ. Παρασκευής Αμπελακίων, της ενορίας δηλαδή στην οποία ανήκει το εξωκκλήσι.(σχετ. υπ' αριθμ. 7). Ουδέποτε ιδιοποιήθηκα κάτι από αυτό, απ' εναντίας προσέφερα και εγώ και

οι προσκυνητές που προσήρχοντο για την συντήρησή του. Όταν εγκαταστάθηκα εκεί η κατάσταση ήταν άθλια. Πέραν του ότι όλα ήταν σπασμένα και ρημαγμένα στο παρακείμενο μικρό αρχονταρίκι, ήτο και τόπος ανηθικότητας και χρήσης ναρκωτικών. Οι κάτοικοι των Αμπελακίων ομολογούσαν, ότι πριν εγκατασταθώ εκεί, όποτε ανέβαιναν σ' αυτό, είχαν και κυνηγητικά όπλα γεμάτα, εξ αιτίας του φόβου του τι θα συναντήσουν εκεί. Η κατασκευή εκ νέου της σκεπής, η συντήρησις του δωδεκαόρτου, η κατασκευή και τοποθέτησις στασιδίων δια τους χώρους των ψαλτών, δεσποτικού, η αγορά πολυελαίου, κανδηλιών του τέμπλου, αγ. σκευών κλπ. ήταν μερικά από τα έργα τα οποία επωμίστηκα και εξετέλεσα με την συνδρομή των προσκυνητών, χωρίς να επιβαρύνω το παγκάρι της εκκλησίας ή το ταμείο της ενορίας της αγ. Παρασκευής. Ποτέ δεν ήμουν παρών όταν οι επιτρόποι της ενορίας

των Αμπελακίων ήρχοντο να ανοίξουν το παγκάρι και να εισπράξουν τα χρήματα, ούτε εδέχθηκα κάποια βοήθεια εκ μέρους των. Η χρήσις του τόπου αυτού άλλαξε και από τόπος αμαρτίας έγινε τόπος δοξολογίας του Θεού. Αυτό, όπως ήταν φυσικό, δεν άρεσε σε πολλούς Αμπελακιώτες, λόγω των αδυναμιών των, διότι πέραν της ανηθικότητας και των ναρκωτικών, υπήρχαν κάποιοι οι οποίοι εξύλευαν παρανόμως το δάσος του Προφ. Ηλιού και άλλοι οι οποίοι κυνηγούσαν παρανόμως σ' αυτό. Εκτός δε από αυτούς υπήρχαν και κάποιοι οι οποίοι διεργήγνυαν διαρκώς τις κλειδαριές του παγκαριού, εις τρόπον ώστε πάντοτε αυτό να είναι διεργημένο. Σε όλους αυτούς βέβαια η παραμονή μου εκεί και η ριζική αλλαγή του τόπου δεν ήταν αρεστή.

Δυστυχώς λοιπόν με τη στάσι σας αυτή και εξ αιτίας του ότι με εκδιώξατε από εκεί, τώρα όλοι αυτοί θα σας ευγνωμονούν και πιστεύω θα γίνουν φανατικοί οπαδοί σας, μια και έχετε ανάγκη από στηρίγματα στη Λάρισα και από ανθρώπους της εμπιστοσύνης σας. Σημειωθήτω δε ενταύθα ότι για να με εκδιώξετε από το εξωκκλήσι του Προφ. Ηλιού, χωρίς να φανήτε ότι εσείς εμεθοδεύσατε αυτή την εκδίωξη, μέσα σε μία νύκτα "ξυλώσατε" τους δύο επιτρόπους της ενορίας αγ. Παρασκευής Αμπελακίων και ετοποθετήσατε άλλους, ομόφρονas δικούς σας, επειδή οι εν λόγω δύο επιτρόποι δεν υπέγραφαν επ' ουδενί λόγω για την εκδίωξί μου. Προς αποκατάστασιν λοιπόν της αληθείας επικαλούμαι την από 30-5-2004 εξώδικη διαμαρτυρία δύο εκ των μελών του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου αγ. Παρασκευής Αμπελακίων, οι οποίοι αντέδρασαν και μάλιστα εγγράφως στη μεθοδευμένη εκ μέρους σας απομάκρυνσί μου. Το περιεχόμενο δε της διαμαρτυρίας

αυτής καταδεικνύει την αλήθεια των προεκτεθέντων ισχυρισμών μου. (Ιδ. σχετ. υπ' αριθμ. 9).

Βεβαίως με την συμπεριφορά αυτή και με τις μεθοδεύσεις σας επιβεβαιώνεται πώς αντιλαμβάνεσθε την διαφάνεια και την δημοκρατία μέσα στην Εκκλησία.

Το ότι δεν ιδιοποιήθηκα τίποτε, όπως στην προκειμένη παράγραφο ψευδώς με κατηγορείτε, ούτε και αυτά τα οποία επρόσφερα στο εξωκκλήσι, είναι ηλίως φαινότερο από το ότι, έστω και με την παράνομη αλλαγή των επιτρόπων, μόλις η εκκλησιαστική επιτροπή μου έδωσε εντολή να αποχωρήσω αμέσως το εδέχθηκα και μάλιστα σεβάσθηκα και την απόρριψη της αιτήσεώς μου από την εκκλησιαστική επιτροπή, με την οποία ζητούσα να παραμείνω κάποιο μικρό χρονικό διάστημα, λόγω εγχειρήσεως στο σπασμένο πόδι μου. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο πρέπει να ομολογήσω ότι οφείλω σε σας ευγνωμοσύνη, διότι φεύγοντας από εκεί εγκαταστάθηκα σε μια σπηλιά της περιοχής των Αμπελακίων, την οποία διεμόρφωσα και η οποία με αναπαύει πνευματικά πολύ περισσότερο από το εξωκκλήσι του Προφ. Ηλιού. Υποβάλλοντας ερώτησι στο Δασαρχείο για να διαπιστώσω αν μπορώ να εγκατασταθώ σ' αυτήν και αναφέροντας ότι είναι χώρος του δημοσίου, μου απάντησαν ότι σε χώρο του δημοσίου μπορεί να μείνη κάποιος ελεύθερα, διότι αυτός ανήκει και σε μας και σε σας και στον λύκο. Αντιλαμβάνεσθε όμως τι αισχύνη εισπράττει ένας Επίσκοπος με κάποιο στοιχειώδες φιλότιμο, όταν τους ιερείς της εκκλησίας του τους αποστέλλει να κατοικήσουν με τους λύκους και τους χώρους τους εκκλησιαστικούς τους παραδίδει για να γίνονται ανηθικότητες και πάσης φύσεως παρανομίες. Πιστεύω απόλυτα ότι όπως ήταν ο χώρος του Προφ. Ηλιού πριν εγκατασταθώ εκεί, έτσι περίπου σιγά - σιγά θα επανέλθη. Η κατάθεσις δε του προέδρου των Αμπελακίων δηλώνει σαφέστατα ότι ήθελαν τον χώρο του Προφήτου Ηλιού, όπως ήταν στην προτέρα αγρία του μορφή, δηλαδή να είναι όλα σπασμένα και να είναι τόπος ανηθικότητας και στέκι ναρκομανών. Σας προσκομίζω εν προκειμένω ένα δημοσίευμα, το οποίον συντάξε κάποιος γηραιός και αξιοσεβάστος Αμπελακιώτης, γνώστης των πραγμάτων, όταν εγκαταστάθηκα στο εξωκκλήσι, για να πιστοποιηθή πως ο νυν πρόεδρος των Αμπελακίων επεθύμισε να επανέλθη το εξωκκλήσι στην προτέρα αγρία του μορφή (Ιδ. σχετ. υπ' αριθμ. 10). Εγώ δε από αυτήν εδώ την κατοικία μου θα μπορώ πιο ελεύθερα να ενημερώνω τον λαό και να αντιστέκωμαι σε κάθε κακό το οποίο συμβαίνει στην εκκλησία, εγκαταβιώνοντας με περισσότερη απλότητα, όπως ακριβώς απαιτεί η μοναχική μου ιδιότητα.

Αυτά νομίζω είναι αρκετά για την εν λόγω παράγραφο του κατηγορητηρίου.

συνέχεια στο επόμενο

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

... Ναι αγαπτηοί αδελφοί! Τελικός σκοπός του Πάπα Ρώμης είναι η άλωσις της Ορθοδοξίας και η υποταγή των Ορθοδόξων εις τον επηρμένον θρόνον του!

Και προς τούτο μας καλεί να απαρνηθώμεν την πίστιν των Πατέρων μας, να αποκρηύξωμεν θεμελιώδη δόγματα της αγίας του Χριστού Εκκλησίας αποδεχόμενοι το δαιμονικόν δόγμα του παπικού αλαθήτου και το πρωτεϊόν κυριαρχικής και καταδυναστευούσης εξουσίας του εφ' απάσης της Οικουμενικής Εκκλησίας.

Μας καλεί να καταργήσωμεν θείους και ιερούς Κανόνas της Εκκλησίας μας, οι οποίοι εθεοσπίσθησαν δια του φωτισμού του Παναγίου Πνεύματος υπό των Οικουμενικών Συνόδων, διότι δήθεν ίστανται εμπόδια εις τον σκοτεινόν διάλογον της δήθεν Αγάπης!

KOSTAS MOUTAFAKOS

Μας καλεί να καταργήσωμεν τους Ι. Κανόνas, τα κάστρα αυτά της Ορθοδοξίας, δια των οποίων δισποφάλισθη το αμόλυτον και ανόθευτον αυτής.

Μας καλεί ο αιρετικός Πάπας Ρώμης, να διαγράψωμεν από την μνήμην μας χίλια χρόνια ενδόξων αγώνων και ιερών ολοκαυτωμάτων θεοφόρων Πατέρων και αγίων μαρτύρων και ομολογητών, οι οποίοι προήσπισαν την Ορθοδοξίαν ακόμη και δια του τιμίου αίματός των από την παναίρειση του Παπισμού. Μας καλεί να αποκρηύξωμεν τους μεγάλους προμάχους της Ορθοδοξίας, ανωνύμως και επωνύμως, τον Μέγαν Φώτιον, τον Άγιον Γρηγόριον τον Παλαμάν, τον Άγιον Μάρκον της Εφέσου, τον Ευγενικόν και να ακολουθήσωμεν επί τα ίχνη του αποστάτου και προδότου Βησσαρίωνος, ο οποίος αντίλλαξε την πίστιν του με τον ερυθρόν πύλον του Καρδινάλιου! Και το πλέον φρικτόν! Μας καλεί να δεχθώμεν εις την θέσιν του θεανθρώπου Κυρίου μας, ως Κεφαλής της Οικουμενικής Εκκλησίας ένα θνητόν και αμαρτωλών άνθρωπον, τον αιρετικόν Πάπαν Ρώμης!

Αλλ' αυτό δεν θα συμβή ποτέ! Η Ορθοδοξία ουδέποτε θα υποταχθή εις την αίρειση, διότι «πύλα Άδου ου κατισχύσουσι αυτής» (Ματθ. 16, 18).

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟΝ του Κων/νου Μουρατίδου καθηγ. Πανεπιστημίου Αθηνών

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΣΥΜΠΙΠΤΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ

Ο Οικουμενισμός, έχει σχέδιο την ένωση των θρησκειών. Το σπουδαιόν όμως είναι, ότι το σχέδιον αυτό του Οικουμενισμού συμπίπτει με το σχέδιον του Διεθνούς Σιωνισμού. Ο Σιωνισμός έχει σχέδιον μακροχρόνιον ...

Ποίον είναι το σχέδιον του Σιωνισμού; Το λέγουν οι ίδιοι: Να καταστρέψουν την πίστιν και να δημιουργήσουν άλλην θρησκείαν. «Ο Βασιλεύς των Ιουδαίων, γράφουν, θα είναι ο αληθής Πάπας της Οικουμένης, ο Πατριάρχης της Διεθνούς Εκκλησίας» (Πρωτοκ. Κεφ. ΙΖ'). Αλλά δι' αυτήν την Διεθνή Εκκλησίαν, ως γνωστόν, αγωνίζεται και ο Οικουμενισμός. Διότι με το ενωτικόν πρόβλημα, που έχει δημιουργήσει, προχωρεί ακάθεκτα στην καταστροφή της Πίστεως, στην εκθεμελίωσι της Ορθοδοξίας και την δημιουργίαν μιας «παγκοσμίου Εκκλησίας» και μίας παγκοσμίου θρησκείας.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ του π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ Εκδόσεις "Ορθόδοξος Τύπος"

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Κατά του Οικουμενισμού

Σύναξη Ορθόδοξων Κληρικών και Μοναχών
Απρίλιος 2009

Όσοι με τη Χάρη του Θεού ανατραφίκαμε με ευσεβή δόγματα και ακολουθούμε σε όλα την Μία, Αγία, Καθολική, και Αποστολική Εκκλησία πιστεύουμε ότι:

‘Η μοναδική οδός σωτηρίας των ανθρώπων’ είναι η πίστη στην Αγία Τριάδα, στο έργο και στη διδασκαλία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, τα συνεχιζόμενα εις το σώμα Αυτού, την Αγία Εκκλησία. Ο Χριστός είναι το μόνο αληθινό φως² δεν υπάρχουν άλλα φώτα για να μας φωτίσουν, ούτε άλλα ονόματα που μπορούν να μας σώσουν «Ουκ εστίν εν άλλω ουδενί ή σωτηρία ουδέ γάρ όνομα εστίν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις, εν ω δει σωθήναι ημάς»³. Όλα τα άλλα πιστεύματα, όλες οι θρησκείες, που αγνοούν και δεν ομολογούν τον Χριστό «εν σαρκί έλληλυθότα»⁴ είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα και έργα του Διαβόλου⁵, δεν οδηγούν στην αληθινή θεογνωσία και στην δια του θείου Βαπτίσματος αναγέννηση, αλλά πλανούν τους ανθρώπους και τους οδηγούν στην απώλεια. Οι Χριστιανοί πιστεύοντες εις την Αγία Τριάδα, δεν έχουμε τον ίδιο Θεό με καμία άλλη θρησκεία: ούτε με τις λεγόμενες μονοθεϊστικές θρησκείες, τον Ιουδαϊσμό και τον Μωαβιθισμό, οι όποιες δεν πιστεύουν στην Αγία Τριάδα.

Επί δύο χιλιάδες χρόνια η ιδρυθείσα από το Χριστό και καθοδηγούμενη από το Άγιο Πνεύμα Εκκλησία έμεινε σταθερή και ακλόνητη στην διδασκαλία από το Χριστό, παραδοθείσα από τους Άγιους Αποστόλους και φυλαχθείσα από τους Άγιους Πατέρες σωτηριώδη Αλήθεια. Δεν κάμφθηκε από τους σκληρούς διωγμούς των Ιουδαίων αρχικά και των ειδωλολατρών στη συνέχεια κατά τους τρεις πρώτους αιώνες: ανέδειξε πλήθος μαρτύρων και εξήλθε νικήτρια, αποδείχασα την θεϊκή της προέλευση. Όπως λέγει θαυμάσια ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: «Ουδέν Εκκλησίας δυνατώτερον... «Ανθρωπον εάν πολεμήσ, ή ένίκησας ή ενίκηθησ, έκκλησίαν δε εάν πολεμήσ, νικήσασί σε άμήχανον ό Θεός γάρ έστιν ό πάντων ισχυρότερος»⁶.

Μετά την κατάπαυση των διωγμών και τον θρίαμβο της Εκκλησίας επί των εξωτερικών εχθρών, των Ιουδαίων δηλαδή και των ειδωλολατρών, πληθύνθηκαν και ενδυναμώθηκαν οι εσωτερικοί εχθροί της Εκκλησίας. Εμφανίσθηκαν οι ποικίλες αιρέσεις, οι όποιες επεχείρησαν να ανατρέψουν και να νοθεύσουν την παραδοθείσα πίστη, ώστε οι πιστοί να πάθουν σύγχυση και να απονήσει η μπιστοσύνη τους στην ευαγγελική αλήθεια και στα παραδοθέντα. Ο Μέγας Βασίλειος σκιαγραφώντας την εκκλησιαστική κατάσταση που δημιούργησε η επί σαράντα έτη κυριαρχήσασα, και διοικητικά, αίρεση του Αρείου λέγει: «Καταπεφρόνγηται τά τών Πατέρων δόγματα, αποστολικά παραδόσεις έξουθένγηται, νωτέρων ανθρωπων έφευρέματα ταις Εκκλησίας έμπολιτεύεται: τεχνολογούσι λοιπόν, ου θεολογούσιν οί άνθρωποι: ή του κόσμου σοφία τά πρωτεία φέρεται παρωσαμένη τό καύχημα του Σταυρού. Ποιμένες απελαύνονται, άντεισάγονται δε λύκοι βαρείς διασπώντες τό ποιμίον του Χριστού»⁷.

Ότι έγινε με τους εξωτερικούς εχθρούς, τις θρησκείες, συνέβη και με τους εσωτερικούς, τις αιρέσεις. Η Εκκλησία δια μεγάλων και φωτισμένων Άγιων Πατέρων οριοθέτησε και περιχαρακώσε την Ορθόδοξη πίστη με αποφάσεις Τοπικών και Οικουμενικών Συνόδων για συγκεκριμένες αμφισβητούμενες διδασκαλίες, αλλά και με την συμφωνία των Πατέρων (consensus Patrum) για το σύνολο τών θεμάτων της πίστεως. Είμαστε πλέον ασφαλείς, όταν ακολουθούμε τους Άγιους Πατέρες και δεν μετακινούμε τα όρια που εκείνοι έθεσαν. Το «Επόμενοι τοις ‘Αγίοις Πατράσι» και το «Μή μεταίρειν όρια α εθέντο οί Πατέρες ημών» αποτελούν σταθερή γραμμική πορείας και ασφαλιστική δικλείδα της Ορθόδοξης πίστεως και ζωής. Κατά συνέπειαν οι βασικές θέσεις της Ομολογίας μας είναι οι εξής:

1. Φυλάτουμε αμετακίνητα και απαραχάρακτα όσα οι Σύνοδοι και οι Πατέρες εθέσπισαν. Αποδεχόμαστε όσα εκείνοι αποδέχονται και καταδικάζουμε όσα καταδικάζουν, αποφεύγουμε δε την επικοινωνία με όσους καινοτομούν εις τα της πίστεως. Εμείς ούτε προσθέτουμε, ούτε αφαιρούμε κάποια διδασκαλία, ούτε

την μεταβάλλουμε. «Ήδη ό θεοφόρος Άγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας στην Επιστολή του στον Άγιο Πολύκαρπο Σμύρνης γράφει: «Πάς ό λέγων παρά τά διατεταγμένα, καν αξιόπιστος ή, καν νηστεύη, καν παρθενεύη, καν σημεία ποιή καν προφητεύη, λύκος σοι φαινέσθω έν προβάτου δορά προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος». Ο Άγιος Ιωάννης, ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το του Αποστόλου Παύλου «Ει τις ευαγγελίζεται ύμιν παρ’ ο παρελάβετε, ανάθεμα.», παρατηρεί ότι ο Απόστολος «ουκ είπε εάν εναντία καταγγέλλωσιν ή τό πάν άνατρέπωσιν, αλλά καν μικρόν τι εύαγγελίζωνται παρ’ ο παρελάβετε, καν τό τυχόν παρακινήσωσιν, ανάθεμα εστωσαν»⁸. ‘Η Ζ’ Οικουμενική σύνοδος ανακοινώνοντας τις αποφάσεις της εναντίον των εικονομάχων προς τους κληρικούς της Κωνσταντινουπόλεως γράφει: «Τη παραδόσει της Καθολικής Εκκλησίας έξηκολουθήσαμεν και ούτε ύφεισιν ούτε πλεονασμόν έποίησάμεθα, αλλά άποστολικά διαχθέντες, κρατούμεν τάς παραδόσεις άς παρελάβομεν, πάντα αποδεχόμενοι και άσπαζόμενοι όσαπερ ή ‘Αγία Καθολική Εκκλησία άρχήθεν των χρόνων άγράφως και εγγράφως παρέλαβεν... ‘Η γάρ αληθινή της Εκκλησίας και εύθύτατη κρίσις καινουργείσθαι έν αύτη συγχωρεί ουδέν, ούτε άφαιρείσιν ποιείσθαι. ‘Ημείς τοιγαρούν πατρώοις νόμοις επόμενοι, παρά του ενός Πνεύματος λαβόντες χάριν, άκαινοτομήτως και άμειώτως πάντα τά της Εκκλησίας έφυλάξαμεν»⁹. Μετά των Άγιων Πατέρων και των Συνόδων απορρίπτουμε και αναθεματίζουμε όλες τις αιρέσεις που παρουσιάσθηκαν κατά την ιστορική διαδρομή της Εκκλησίας. Από τις παλαιές αιρέσεις που επιβιώνουν μέχρι σήμερα κατα-

και σε συνόδους και ξεχωριστά θεωρούν τον Παπισμό ως αίρεση, διότι εκτός του Filioque παρήγαγε πλήθος άλλων πλανών, όπως το πρωτείο και το αλάθητο του πάπα, τα άζυμα, το καθαρτήριο πυρ, την άσιπλο σύλληψη της Θεοτόκου, την κτιστή Χάρη, την εξαγορά των αφέσεων (indulgentiae)· άλλαξε όλη σχεδόν την διδασκαλία και πράξη για το Βάπτισμα, το Χρίσμα, τη Θεία Ευχαριστία και τα άλλα μυστήρια και μετέτρεψε την Εκκλησία σε κοσμικό κράτος.

Ο σημερινός Παπισμός παρεξέκλιε πολύ περισσότερο του μεσαιωνικού Παπισμού από την διδασκαλία της Εκκλησίας, ώστε δεν αποτελεί πλέον συνέχεια της αρχαίας Δυτικής Εκκλησίας. Εισήγαγε πλήθος νέων υπερβολών στην «Μαριολογία», όπως την διδασκαλία περί της Θεοτόκου ως «συλλυτρώτριας» (corredemptrix) του ανθρωπίνου γένους. Ενίσχυσε την «Χαρισματική Κίνηση» πεντηκοστιανικών ομάδων, δήθεν πνευματοκεντρικών. Υιοθέτησε ανατολικές πνευματικές μεθόδους προσευχής και διαλογισμού. Εισήγαγε νέες καινοτομίες στη Θεία Λατρεία, όπως τους χορούς και τα μουσικά όργανα. Εσυντόμωσε και ουσιαστικά κατέστρεψε την Θεία Λειτουργία. Στον χώρο του Οικουμενισμού έθεσε τις βάσεις για την Πανθηρσεία με την Β’ Βατικάνειο Σύνοδο, αναγνωρίζοντας την «πνευματική ζωή» των αλλοθρησκών. Ο δογματικός μινιμαλισμός οδήγησε και σε μείωση των ηθικών απαιτήσεων λόγω του δεσμού δόγματος και ήθους, με συνέπεια τις ηθικές πτώσεις κορυφαίων κληρικών και την αύξηση μεταξύ των κληρικών των ηθικών εκτροπών της ομοφυλοφιλίας και της παιδοφιλίας¹⁰. Γενικά υπάρχει ριζική αλλαγή του Παπισμού και στροφή προς τον Προτεσταντισμό μετά την Β’

άποκαλούμεν». Λόγω της βλασφημίας εναντίον του Άγιου Πνεύματος με την διδασκαλία περί του Filioque έχασαν το Άγιο Πνεύμα, και όλα σ’ αυτούς είναι αχαρίτιστα. Κανένα μυστήριο τους δεν είναι έγκυρο κατά τον Άγιο Συμεών. «Βλασφημούσιν άρα οί καινοτόμοι και πόρρω του Πνεύματος είσι, βλασφημούντες κατά του Αγίου Πνεύματος, και ουκ εν αυτοίς όλως τό Πνεύμα τό Άγιον διό και τά αυτών άχαρίτιστα, ως τήν χάριν τον Πνεύματος άθετούντων και υποβιβάζόντων αυτό... διό και τό Πνεύμα ουκ έν αυτοίς τό Άγιον, και ουδέν πνευματικών έν αυτοίς και καινά πάντα και έξηλλαγμένα τά έν αυτοίς και παρά τήν Θεϊαν παράδοσιν»¹¹.

3. Τα ίδια ισχύουν, σε μεγαλύτερο βαθμό, για τον Προτεσταντισμό, ο οποίος ως τέκνο του Παπισμού κληρονόμησε πολλές αιρέσεις, προσέθεσε δε πολύ περισσότερες: απορρίπτει την Παράδοση δεχόμενος μόνον την Άγια Γραφή (Sola Scriptura), την οποία παρερμηνεύει, καταργεί την Ιερωσύνη ως ειδική μυστηριακή Χάρη, την τιμή των Άγιων και των εικόνων, υποτιμά το πρόσωπο της Θεοτόκου, απορρίπτει τον Μοναχισμό από τα Άγια Μυστήρια δέχεται μόνον το Βάπτισμα και τήν Θεία Ευχαριστία, αλλοιώνοντας και σ’ αυτά τήν διδασκαλία και την πράξη της Εκκλησίας, διδάσκει τον απόλυτο προορισμό (Καλβινισμός) και την εκ της πίστεως μόνον δικαίωση, εσχάτως δε η «προοδευτική» του μερις εισήγαγε την Ιερωσύνη των γυναικών και τον γάμο των ομοφυλοφίλων, τους οποίους δέχονται και στην Ιερωσύνη. Κυρίως όμως στερείται εκκλησιολογίας, διότι δεν υπάρχει η έννοια της Εκκλησίας, όπως την κατανοεί η Ορθόδοξη Παράδοση.

4. Ο μόνος τρόπος για να αποκατασταθεί η κοινωνία μας με τους αιρετικούς είναι η εκ μέρους τους αποκήρυξη της πλάνης και η μετάνοια, ώστε να υπάρξει αληθινή ένωση και ειρήνη: ένωση με την αλήθεια και όχι με την πλάνη και την αίρεση. Για την ενσωμάτωση των αιρετικών στην Εκκλησία η κανονική ακρίβεια απαιτεί την διά του Βαπτίσματος αποδοχή τους. Το προηγούμενο «βάπτισμα» τους, τελούμενο εκτός της Εκκλησίας, χωρίς την τρισσή κατάδυση και ανάδυση του βαπτιζομένου εντός του δι’ ειδικής ευχής ηγιασμένου ύδατος και από μη θρόδοξο Ιερέα, δεν είναι καν βάπτισμα: στερείται της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, η οποία δεν υπάρχει στα σχίσματα και στις αιρέσεις, και επομένως δεν έχουμε τίποτε κοινό πού να μας ένώνει, όπως λέγει ο Μέγας Βασίλειος: «Οί δε της Εκκλησίας άποστάντες ούκέτι έσχον τήν χάριν του Άγιου Πνεύματος έφ’ έαυτοίς: έπέλιπε γάρ ή μετάδοσις τω διακοπήναι τήν ακολουθίαν... οί δε άπορραγέντες, λαϊκοί γενόμενοι, ούτε του βαπτίζουν, ούτε του χειροτονείν είχαν την έξουσίαν, ούκέτι δυνάμενοι χάριν Πνεύματος Αγίου παρέχειν, ης αυτοί έκπεπώκασι»¹².

Είναι γι’ αυτό αθεμελίωτη και μετέωρη η νέα προσπάθεια των Οικουμενιστών να προβάλουν την θέση ότι έχουμε κοινό βάπτισμα με τους αιρετικούς, και επάνω στην ανύπαρκτη βαπτισματική ενότητα να στηρίξουν την ενότητα της Εκκλησίας, η οποία δήθεν υπάρχει όπου υπάρχει βάπτισμα¹³. Στην Εκκλησία όμως εισέρχεται κανείς και γίνεται μέλος της όχι με το οιοδήποτε βάπτισμα αλλά με το ένα και ενιαίο τελούμενο βάπτισμα από ιερείς έχοντας την Ιερωσύνη της Εκκλησίας.

5. Έφ’ όσον οι αιρετικοί εξακολουθούν να παραμένουν στην πλάνη, αποφεύγουμε την μετ’ αυτών κοινωνία, ιδιαίτερα τις συμπροσευχές. Οι ιεροί κανόνες του σύνολο τους απαγορεύουν όχι μόνο τα συλλείτουργα και τις εντός των ναών συμπροσευχές, αλλά και τις απλές συμπροσευχές σε ιδιωτικούς χώρους. Η αυστηρή στάση της Εκκλησίας απέναντι στους αιρετικούς προέχεται από αληθινή αγάπη και ειλικρινές ενδιαφέρον για τη σωτηρία τους και από ποιμαντική μέριμνα να μην παρασυρθούν οι πιστοί στην αίρεση. Όποιος αγαπά φανερώσει την αλήθεια, δεν αφήνει τον άλλο στο ψεύδος: διαφορετικά η αγάπη και η μετ’ αυτού ομόνοια και ειρήνη είναι επίπλαστες και ψεύτικες. Υπάρχει καλός πόλεμος και κακή ειρήνη. «Κρείττων γάρ επαινετός πόλεμος ειρήνης χωρίζουσης Θεού» λέγει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος¹⁴. Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συιστά: «Εί που τήν εύσέβειαν παραβλαπτομένην ίδοις,

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Διονυσίου Τάτσιου

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ενοχλήθηκαν και ανησυχούσαν από το κείμενο «Ομολογία πίστεως κατά του Οικουμενισμού», το οποίο είδε το φως της δημοσιότητας και υπογράφεται από πολλούς. Η συγκέντρωση υπογραφών συνεχίζεται.

Η προσπάθεια αυτή θέλει να δείξει ότι υπάρχουν πολλοί κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί, οι οποίοι αρνούνται τον Οικουμενισμό και διαφωνούν με τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο και τους εν Ελλάδι οικουμενιστές και δηλώνουν ότι δεν τους ακολουθούν στα ανοίγματά τους προς τους αιρετικούς.

Μεγάλος κατήγορος αυτής της προσπάθειας υπήρξε ο Μ. Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού θρόνου π. Γεώργιος Τσέτσος, ο οποίος χρησιμοποίησε τις πιο απαξιωτικές λέξεις, για να χαρακτηρίσει τα πρόσωπα, που πρωτοστατούν αλλά και όλους που υπογράφουν το κείμενο. Δεν θέλω να ασχοληθώ με τα επιχειρήματα του π. Γεωργίου. Απλώς του λέω να συντάξει και αυτός ένα κείμενο υπέρ του Οικουμενισμού και να προσπαθήσει να συγκεντρώσει υπογραφές. Και μετά ας στοχαστεί και ας βγάλει τα συμπεράσματά του.

Είναι αλήθεια ότι τα οικουμενιστικά κηρύγματα δεν έχουν καμιά ανταπόκριση στο λαό. Οι Οικουμενιστές βαδίζουν μοναχικό δρόμο. Μπορεί να έχουν αξιώματα και τίτλους, να έχουν κοσμική δύναμη, μπορεί να έχουν και χρήματα, όμως είναι μόνοι και μόνοι θα παραμείνουν. Ο λαός δεν δέχεται τους αμετανόητους αιρετικούς ούτε και επηρεάζεται από τα κηρύγματα περί αγάπης και ένωσης των εκκλησιών. Ενώ τρέφει σεβασμό προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο, δεν διατάζει να απαιτεί και τον σεβασμό εκ μέρους του.

Πρέπει κάποτε να μπουν τα πράγματα στη θέση τους και να στρέψουμε την προσοχή μας για τη λύση διαφόρων προβλημάτων, που αντιμετωπίζουμε οι Ορθόδοξοι. Πρέπει να γίνουμε παραδοσιακότεροι, να αποκτήσουμε περισσότερο ζήλο και περισσότερη παρηγοία. Δυστυχώς, στην εποχή μας οι άνθρωποι αποφεύγουν επιμελώς να έλθουν σε αντίθεση με τους κρατούντες, για να μη χάσουν την εύνοιά τους. Στο χώρο της Εκκλησίας αυτό τείνει να γίνει κανόνας. Πολλοί κληρικοί, αλλά και επίσκοποι (!), διαφωνούν, αλλά δεν εκφράζονται δημοσίως. Τρέμουν μπροστά στο ορθάνοιχτο μάτι - και αυτί - του Οικουμενικού Πατριάρχη, του Αρχιεπισκόπου ή του Μητροπολίτη. Τρέμουν και πολλοί αγιορείτες! Ζουν με το φόβο της απειλής και τιμωρίας. Φοβούνται μήπως χάσουν αυτά που κατέχουν ή μήπως δεν πετύχουν αυτά που επιθυμούν. Αντίθετα, οι Οικουμενιστές έχουν θράσος, διατυπώνουν δημοσίως τα επιχειρήματά τους και εκφράζουν τα φιλικά προς τους αιρετικούς συναισθήματά τους. Φθάσαμε στο σημείο οι ένοχοι να είναι τολμηροί και οι υπέρμαχοι της πίστεως ψοφοδεείς!

δικάζουμε τον Μονοφυσισμό, τον ακραίο του Ευτυχούς και τον μετριοπαθή του Σεβήρου και Διοσκόρου, σύμφωνα με τις αποφάσεις της Δ’ εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου και την χριστολογική διδασκαλία μεγάλων Άγιων Πατέρων και Διδασκάλων, όπως του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού, του Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, του Μεγάλου Φωτίου και των άλλων της λατρείας.

2. Διακηρύσσουμε ότι ό Παπισμός είναι μήτρα αιρέσεων και πλανών: η διδασκαλία του Filioque, της εκπορεύσεως δηλαδή του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού, είναι αντίθετη προς όσα ο ίδιος ο Χριστός έδίδαξε περί του Αγίου Πνεύματος. Σύνοδος ο χορός των Πατέρων

Βατικάνειο Σύνοδο, ως και υιοθέτηση διαφόρων «πνευματικών» κινήματων της «Νέας Εποχής». Κατά τον Άγιο Συμεών Θεσσαλονίκης, τον Μυσταγωγό, ο Παπισμός προκάλεσε στην Εκκλησία μεγαλύτερη ζημία από όση προκάλεσαν όλες μαζί οι αιρέσεις και τα σχίσματα. Οι Ορθόδοξοι έχουμε κοινωνία με τους προ του σχίσματος πάπες και πολλούς πάπες τους εορτάζουμε ως αγίους. Οι μετά το σχίσμα πάπες είναι αιρετικοί: έπαυσαν να είναι διάδοχοι στον θρόνο της Ρώμης, δεν έχουν αποστολική διαδοχή, επειδή δεν έχουν την πίστη των Αποστόλων και των Πατέρων. Για τον λόγο αυτό τον εκάστοτε πάπα «ου μόνον ου κοινωνικών έχομεν, αλλά και αιρετικών

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ 5Η ΣΕΛΙΔΑ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 4Η ΣΕΛΙΔΑ

μή προτίμα τήν όμοιον της αληθείας, άλλ' ίστασο γενναίως έως θανάτου... Τήν αλήθειαν μηδαμού προδιδούς». Και άλλου συνιστά με έμφαση: «Μηδέν νόθον δόγμα τω της αγάπης προσχήματι παραδέχσθε»¹⁵. Αυτήν την στάση των Πατέρων υιοθέτησε και ο μέγας αγωνιστής και ομολογητής της Ορθοδόξου πίστεως απέναντι στους Λατίνους Άγιος Μάρκος Εφέσος, ο όποιος την δική του Ομολογία Πίστεως στην Φλωρεντία κατακλείει διά των έξης: «Άπαντες οί της Εκκλησίας διδάσκαλοι, πάσαι αί σύνοδοι και πάσαι αί θείαι Γραφαί φεύγειν τούς ετερόφρονους παραινούσι και τής αυτών κοινωνίας διάσασθαι. Τούτων ούν εγώ πάντων καταφρονήσας, ακολουθήσω τοις έν προσχήματι πεπλασμένης ειρήνης ένωθήναι κελεύουσι; Τοις τό ιερόν και θείον σύμβολον κιβδηλεύσασαι και τόν Υίον έπεισάγουσι δεύτερον αίτιον του Αγίου Πνεύματος; Τά γαρ λοιπά τών αποτημάτων έώ, το γε νυν έχον, ών και εν μόνον ίκανόν ήν ημάς εξ αυτών διαστήσαι. Μη πάθοιμεν, τούτο ποτε, Παράκλητε αγαθέ, μηδ' ύτως έμαυτού τών καθηκόντων λογισμών άποπέσοιμι της δέ σης διδασκαλίας και τών υπό σου έμπνευσθέντων μακαρίων ανδρών έχόμενος, προστεθειήν προς τούς έμούς πατέρας, τούτο,, ει μή τι άλλο, εντεύθεν άποφερόμενος, τήν εύσέβειαν»¹⁶.

6. Μέχρι των αρχών του 20ου αιώνας η Εκκλησία σταθερά και αμετάβλητα είχε απορριπτική και καταδικαστική στάση έναντι όλων των αιρέσεων, όπως ακριβώς αυτό διατυπώνεται στο Συνοδικό της Ορθοδοξίας που διαβάζεται την Κυριακή της Ορθοδοξίας. Αναθεματίζονται οι αιρέσεις και οι αιρετικοί, η κάθε μία ξεχωριστά για να μη μείνει δε καμμία εκτός του αναθέματος, υπάρχει στο τέλος γενικός αναθεματισμός: «Ολοι τοις αίρετικούς ανάθεμα». Δυστυχώς αυτή η ενιαία, σταθερή και αταλάντευτη στάση της Εκκλησίας μέχρι των αρχών του 20ου αιώνας άρχισε σταδιακά να εγκαταλείπεται, μετά την εγκύκλιο που εξαπέλυσε το Οικουμενικό Πατριαρχείο το 1920 «Πρός τας απανταχού εκκλησίας του Χριστού», η οποία για πρώτη φορά χαρακτηρίζει επισήμως τις αιρέσεις ως εκκλησίες, που δεν είναι αποξενωμένες από την Εκκλησία, αλλά είναι οικείες και συγγενείς. Συνιστούσε να «ανάζωπυρωθή και ένισχυθή πρό παντός ή αγάπη μεταξύ τών Εκκλησιών, μη λογιζόμενας άλληλας ως ξένας και άλλτριες, άλλ' ως συγγενείς και οικείας έν Χριστώ και συγκληρονόμους και σύσσωμους της επαγγελίας του Θεού έν Χριστώ»¹⁷. Άνοιξε πλέον ο δρόμος για να υιοθετηθεί, να διαμορφωθεί και να αναπτυχθεί στο χώρο της Ορθοδόξου Εκκλησίας η προτεσταντικής κατ' αρχήν επινοήσεως, τώρα δε και παπικής αποδοχής, αίρεση του Οικουμενισμού, αυτή η παναίρεση, που υιοθετεί και νομιμοποιεί όλες τις

αιρέσεις ως εκκλησίες και προσβάλλει το δόγμα της Μίας, Άγιας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Αναπτύχθηκε πλέον, διδάσκει και επιβάλλεται από Πατριάρχες και επισκόπους νέο δόγμα περί Εκκλησίας, νέα εκκλησιολογία. Σύμφωνα με αυτό καμμία Εκκλησία δεν δικαιούται να διεκδικήσει αποκλειστικά για τον εαυτό της τον χαρακτήρα της καθολικής και αληθινής Εκκλησίας. Κάθε μία είναι ένα κομμάτι, ένα μέρος, όχι ολόκληρη η Εκκλησία. Όλες μαζί αποτελούν την Εκκλησία. Έπεσαν όλα τα όρια που έθεσαν οι Πατέρες δεν υπάρχει οριοθετική γραμμή μεταξύ αιρέσεως και Εκκλησίας, μεταξύ αληθείας και πλάνης. Και οι αιρέσεις είναι εκκλησίες, πολλές μάλιστα, όπως η παπική, θεωρούνται τώρα ως αδελφές εκκλησίες, στις όποιες από κοινού με εμάς ανέθεσε ο Θεός την φροντίδα για την σωτηρία των ανθρώπων¹⁸. Υπάρχει και στις αιρέσεις η Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, γι αυτό και το βάπτισμα τους, όπως και όλα τα άλλα μυστήρια είναι έγκυρα. Όσοι έχουν βαπτισθή, σε οποιαδήποτε αίρεση και αν ανήκουν, είναι μέλη του σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας. Οι άρες και τα αναθέματα των συνόδων δεν ισχύουν και πρέπει να διαγραφούν από τα λειτουργικά βιβλία. Στεγασθήκαμε μέσα στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» και ουσιαστικά προδώσαμε -και μόνο με την ένταξη μας- την εκκλησιολογική μας αυτοσυνειδησία. Αφαιρέσαμε το δόγμα περί της Μίας, Άγιας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, το δόγμα «εις Κύριος, μία πίστις, εν βάπτισμα»¹⁹.

7. Ο διαχριστιανικός αυτός συγκρητισμός, διευρύνθηκε τώρα και σε διαθρησκειακό συγκρητισμό, ο όποιος εξισώνει όλες τις θρησκείες, με την μοναδική, θεόθεν αποκαλυφθείσα από τον Χριστό θεοσέβεια, θεογνωσία και κατά Χριστόν ζωή. Προσβάλλεται επομένως όχι μόνο το δόγμα της Μίας, Άγιας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας σε σχέση με τις αιρέσεις, αλλά και το θεμελιώδες δόγμα της μοναδικής εν τω κόσμω Αποκαλύψεως και σωτηρίας των ανθρώπων διά Ιησού Χριστού σε σχέση με τις θρησκείες του κόσμου. Είναι η χειρότερη πλάνη, η μεγαλύτερη αίρεση όλων των αιώνων.

8. Εμείς πιστεύουμε και ομολογούμε ότι μόνον έν τω Χριστώ υπάρχει η δυνατότης σωτηρίας. Οι θρησκείες του κόσμου και οι αιρέσεις οδηγούν στην απώλεια. Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι απλώς η αληθής Εκκλησία είναι η μόνη Εκκλησία. Μόνον αυτή έμεινε πιστή στο Ευαγγέλιο, στις συνόδους και στους Πατέρες, και συνεπώς μόνον αυτή αντιπροσωπεύει την αληθινή καθολική Εκκλησία του Χριστού. Κατά τον όσιο Γέροντα Ιουστίνο Πόποβιτς, ο Οικουμενισμός είναι κοινό όνομα για τις

ψευδοεκκλησίες της Δυτικής Ευρώπης. Το κοινό όνομα τους είναι η παναίρεση²⁰. Αυτήν την παναίρεση έχουν αποδεχθή εκ των Ορθοδόξων πολλοί πατριάρχες, αρχιεπίσκοποι, επίσκοποι, κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί. Την διδάσκουν «γυμνή τή κεφαλή», την εφαρμόζουν και την επιβάλλουν στην πράξη κοινωνούντες παντοιοτρόπως με τους αιρετικούς, με συμπροσευχές, ανταλλαγές επισκέψεων, ποιμαντικές συνεργασίες, θέτοντας ουσιαστικές εαυτούς εκτός Εκκλησίας. Η στάση μας εκ των συνοδικών κανονικών αποφάσεων και εκ του παραδείγματος των Αγίων είναι προφανής. Ο καθένας πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του.

9. Υπάρχουν βέβαια και συλλογικές ευθύνες, και κυρίως των οικουμενιστικών φρονημάτων Ιεραρχών και Θεολόγων μας, απέναντι στο ορθόδοξο πλήρωμα και το ποίμνιο τους. Πρός αυτούς δηλώνουμε με φόβο Θεού και αγάπη, ότι η στάση τους αυτή και τα ανοίγματα τους στις οικουμενιστικές δραστηριότητες είναι από πάσης πλευράς καταδικαστέα: Διότι

- α) αμφισβητούν έμπρακτα την ορθοδοξοπατερική μας παράδοση και Πίστη.
- β) σπέρνουν την αμφιβολία στις καρδιές του ποιμνίου και κλονίζουν πολλούς, οδηγώντας σε διάρεση και σχίσμα και
- γ) παρασύρουν ένα μέρος του ποιμνίου στην πλάνη και με αυτήν στον πνευματικό όλεθρο.

Διακρούσουμε, λοιπόν, ότι για τους λόγους αυτούς οι κινούμενοι σ' αυτήν την οικουμενιστική ανευθυνότητα, όποια θέση και αν κατέχουν στον Εκκλησιαστικό Οργανισμό, αντιτάσσονται στην παράδοση των Άγιων μας και συνεπώς βρίσκονται σε αντίθεση μαζί τους. Γι αυτό η στάση τους πρέπει να καταδικάζεται και να απορρίπτεται από το σύνολο των Ιεραρχών και τον πιστό Λαό.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Όσοι κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί συμφωνούν και επιθυμούν να συμμετάσχουν στην μικρή πλην μεγάλης σημασίας κατάθεση ορθόδοξου ομολογίας, μπορούν, προσερχόμενοι στο γραφείο της εφημερίδας μας όπου υπάρχουν τα σχετικά έντυπα, να υπογράψουν. Σε άλλη περίπτωση μπορείτε και μόνοι σας να το δηλώσετε γράφοντας «Συμφωνώ με την Ομολογία Πίστεως κατά του Οικουμενισμού και προσυπογράφω», και συμπληρώνοντας το όνομα σας και την επαγγελματική ή μοναστική σας ιδιότητα το αποστέλλεται στη διεύθυνση του περιοδικού «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» Τ.Θ. 1602, 54124 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. FAX: 2310 276590 και e-mail: palimpce@otenet.gr

«Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Η ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

συνέχεια από

το προηγούμενο φύλλο

Ο δεύτερος ομιλητής στη συγκέντρωση που έγινε στο Βόλο στις 21 Μαρτίου 2009 ήταν ο κ. Λαυρέντιος Ντετζιόρτζιο, εκδότης και συγγραφέας, πρώην παπικός και ανέπτυξε το θέμα «**Ποιοί και πως υπηρετούν τα αντίχριστα οχέδια της Ν. Εποχής**». Ξεκινώντας

ο ομιλητής από την αποστασία και πτώση, δια της αμφισβήτησεως του Θεού, του Σατανά σαν συνέχεια αυτής ανέπτυξε την αμφισβήτηση του Θεού από τον άνθρωπο και την παρακοή και πτώση του τονίζοντας ότι το προπατορικό αμάρτημα είναι εν τέλει το αμάρτημα της εξουσίας και συνέχισε, σ' αυτό οφείλεται η αποστασία μας από τον Δημιουργό μας και η απομάκρυνσή μας από αυτόν με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να οδηγηθεί στην ειδωλολατρεία, στον αποκρυφισμό, στην μαγεία, στον πανθεϊσμό και την σατανολατρεία και έτσι πλημψισε η αμαρτία τον κόσμο. Πάλι όμως ο Θεός Πατέρας μας ευσπλαχνίσθηκε και για τη σωτηρία μας απέστειλε τον Υίο και Λόγο Του, το δεύτερο πρόσωπο της Αγ. Τριάδος. Μετά την έλευση του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού και την ίδρυση της Εκκλησίας Του, η αμφισβήτηση του Θεού παίρνει τη μορφή των αιρέσεων, οι οποίες διαστρέφουν το πρόσωπο του Χριστού και πλαστογραφούν την αλήθεια Του. Αναβιώνουν μέσα στις μυστικές εταιρείες του γνωστικισμού, του μανικαϊσμού, της σατανολατρίας οι παλιές δοξασιές ως σιωνισμός, μασωνία, θεοσοφία κ.α. Προβάλλει η Νέα Εποχή που εκφράζει την αμφισβήτηση της εξουσίας του Τριαδικού Θεού και στη θέση Του επιβάλλει ως θεό τον Διάβολο - Αντίχριστο. Κάνοντας μία σύντομη ιστορική αναδρομή αναφέρθηκε ο ομιλητής στην ίδρυση του Σιωνισμού, της Μασωνίας, της Θεοσοφίας και απέδειξε με τρόπο σαφή και εμπεριστατωμένο ότι αυτά τα τρία αποτελούν ένα σύστημα συγκοινωνούντων δοχείων και προστοιμάζουν τον κόσμο να δεχθεί την έλευση της εωσφορικής Νέας Εποχής του Αντίχριστου. Για να επιτελέσει το έργο του ο Αντίχριστος χρειάζεται να δημιουργηθεί η Πανθηροκεία, ο γενικευμένος συγκρητισμός, δηλαδή όλες οι πίστεις θα συσσωματωθούν και θα αφομοιωθούν σε μία δια της πολτοποίησης προσώπων, κοινωνιών, λαών, εθνών, πολιτισμών, θρησκειών, φιλοσοφιών, ιδιοπροσωπιών που θεό της θα έχει τον Αντίχριστο. Η Νέα Εποχή, λοιπόν θέλει έναν κόσμο όπου θα υπάρχει ένα κράτος, μία οικονομία, μία θρησκεία με θεό τον Αντίχριστο και πρωθιερέα τον Πάπα.

Το ζήτημα της εξουσίας και ο μηχανισμός που διασφαλίζει την κατοχή της εξουσίας, η εωσφορική επιθυμία να είναι ο

άνθρωπος εξουσιαστής, προσδιορίζουν και χαρακτηρίζουν όχι μόνον την κοσμική ιστορία, αλλά και την εκκλησιαστική ιστορία και είναι ακριβώς το εξουσιαστικό καθεστώς μέσα στην Εκκλησία που υποβάλλει και γεννά και καλλιεργεί τις κακοδοξίες και τις αιρέσεις στο περιεχόμενο της Πίστεώς μας και στον τρόπο της λατρείας μας, τις καινοτομίες, τα σχίσματα, τα σκάνδαλα και τους πειρακτούς στη ζωή της Εκκλησίας· ξεστρατίζοντας τη βιοτή μας από τον αγώνα της σωτηρίας μας: που είναι κάθαρον, αγιότητα, θέωση.

Θέλοντας να συνδέσει όλα αυτά ο ομιλητής με τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο με απαράμιλλο τρόπο ομολόγησε πως δεν μπορεί να αποδείξει, ούτε βεβαίως τον ενδιαφέρει αυτό, αν ο κ. Βαρθολομαίος είναι η όχι μασώνας, αυτό όμως που μπορεί μετά βεβαιότητος να καταγγείλει είναι ότι ο Πατριάρχης μιλάει και ενεργεί σύμφωνα με τις απόψεις της Μασωνίας και της Θεοσοφίας, σύμφωνα με τις δοξασιές και τους σκοπούς της εωσφορικής Ν. Εποχής του Αντίχριστου, εξουσιάζοντας τη Μία Αγία Ορθοδοξία μας, σύροντάς την στην παναίρεση του Παπισμού, πολτοποιώντας την στην κοινή της Ν. Εποχής για να δημιουργήσει την Πανθηροκεία του Αντίχριστου και με δύο λόγια εργάζεται το έργο του Σατανά, βλασφημώντας τον Τριαδικό Θεό μας. Και όλα αυτά για να προστατεύσει το εμπεριστατωμένο Πατριαρχείο, λες και υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη να το προστατεύσει από τη χάρη, το έλεος και την ευλογία του Χριστού. Όλοι όμως μπορούν να πολτοποιηθούν, ετόνισε με σθένος ο ομιλητής, αλλά όχι η Αγία Ορθοδοξία μας και όσοι ανήκουμε σ' αυτήν. Μπορεί ο ιταγός της να προδίδουν και να ακολουθούν τον Οικουμενικό Πατριάρχη στα οικουμενιστικά ανοίγματα δια των συγκρητιστικών διαλόγων και συμπροσευχών, μπορεί να μας χαρακτηρίζουν φανατικούς και φονταμενταλιστές, να καθαιρούν τους ιερείς μας, να μας θέτουν εκτός Εκκλησίας, να μας στέλνουν τα ΜΑΤ, να μας τραβάνε στα δικαστήρια ζητώντας εξοντωτικές οικονομικές αποζημιώσεις και να προσπαθούν να υφαρπάσουν τη συναινεσή μας στα εωσφορικά έργα τους, εμείς όμως θα αντιστεκόμαστε και θα καταγγέλλουμε όποιονδήποτε, όσο υψηλά ιστάμενος και αν είναι, που προσπαθεί να αλλοιώσει το ορθόδοξο φρόνημα μας, και θα ακολουθούμε τους αγίους και θεοφόρους Πατέρας της Εκκλησίας, τις Οικουμενικές Συνόδους, την Ιερά Παράδοση και το Ευαγγέλιο θεωρώντας όλους αυτούς ως εχθρούς της Πίστεως και της Ορθοδοξίας.

Περில்πη της ομιλίας του Λ. Ντετζιόρτζιο

Βιβλιογραφία
 • 1. Βλ. σύγγραμμα ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ Β' ΣΧΟΛΑΡΙΟΥ, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, *Περί της μόνης οδοῦ προς σωτηρίαν των ανθρώπων*, εις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΣΧΟΛΑΡΙΟΥ, Άπαντα τα ευρισκόμενα, Oeuvres Completes de Georges Scholarios, τόμοι Ι-ΙΙΙ, Paris 1928-1936, εκδ. L.PETIT-X. SIDERIDES -M. JUGE, τομ.ΙΙΙ, 434-452.
 • 2. Λω. 8, 12: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατή εν τη σκοτία, άλλ' εξει το φως της ζωής. Αυτοῦ 3, 19 «Το φως ελήλυθεν εις τον κόσμον και ηγάπησαν οι άνθρωποι μάλλον το σκότος ή το φως».
 • 3. Πραξ. 4, 14
 • 4. Α' Ιω. 4, 2-3: «Παν πνεῦμα ο ομολογεί Ιησούν εν σάρκι εληλυθότα, εκ του Θεού εστι· και παν πνεῦμα ο μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σάρκι εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ εστι· και τούτο εστι το το αντιχριστού ο ακηκόατε ότι έρχεται και νυν εν τω κόσμω εστιν ήδη».
 • 5. Βλ. ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ, *Διδαχες εις Ι. ΜΕΝΟΥΝΟΥ, Κοσμά του Αιτωλού Διδάχης (και Βιογραφία)*, εκδόσεις «Τήνος», Αθήνα, Διδαχή Α1, 37, σελ. 142: «Όλες οι πίστες είναι ψεύτικες, κάλπικες, όλες του Διαβόλου. Τούτο κατάλαβα αληθινόν, θεϊόν, ουράνιον, σωστόν, τέλειον και δια λόγου μου και δια λόγου σας πως μόνη η πίστις των ευσεβών και ορθόδοξων χριστιανών είναι καλή και αγία, το να πιστεύωμεν και να βαπτίζωμεθα εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».
 • 6. Ομιλία πρό της εσχόρας, 1. ΕΠΕ 33, 186
 • 7. Επιστολή 90, Τοις αγιοτάτοις αδελφοίς και επισκόποις τοις εν τη Δύσει 2, ΕΠΕ 2, 20
 • 8. Γ' Ιω. 1, 9. Εις Γαλ. Ομιλ. Κεφ. 1, PG61, 624
 • 9. ΜΑΝΣΙ, 13, 409-412
 • 10. Την ηθική χαράρωση και έκπτωση, ακόμη και μεταξύ των κληρικών, είχε επισημάνει ήδη στις αρχές του 15ου αιώνα ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονικής. Βλ. Επιστολήν Δογματικήν 16 εν Δ. ΒΑΛΦΟΥΡ, *Συμείων αρχιεπισκόπου Θεσσαλονικής*

(1416/17-1429) Έργα Θεολογικά, Ανάλεκτα Βλατάδων 34, Θεσσαλονίκη 1981, σελ. 218: «Και έπι το την πορνείαν παρ' αυτοίς μη όλικ κόλασιν έχειν· ουδ' εν τοις ιεραιμένοις αυτών, άλλ' ανδρην παλακάκας και πορνικούς έχειν παιδας και καθ' εκάστην ιερουργείν»· Αυτοῦ 15, σελ. 216: «Και βιον ζώσιν ουκ ευαγγελικών· τρυφή παρ' πάσα και πορνεία παρ' αυτοίς ου μεμπέα ουδέ τι των απηγορευμένων Χριστιανούς». Η παρατηρούμενη εσχάτως ηθική έκπτωση και Ορθοδόξων κληρικών είναι απόρροια της ελευθεροφρονήσης του Οικουμενισμού και της εκκοσμικέσεως.
 • 11. Διάλογος 23, PG 155, 120-121. Επιστολή περί των Μακαρισμών 5, εν Δ. ΒΑΛΦΟΥΡ, *Συμείων αρχιεπισκόπου Θεσσαλονικής* (1416/17-1429), Έργα Θεολογικά, Ανάλεκτα Βλατάδων 34, Θεσσαλονίκη 1981, σελ. 226.
 • 12. Επιστολή Κανονική Α', Προς Αμφιλόχιον Ικονίου, κανών α.
 • 13. Στο κείμενο της 9ης Γενικής Συνέλευσης του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών στο Porto Alegre της Βραζιλίας το 2006, που έγινε δεκτό από τους αντιπροσώπους των Ορθοδόξων Εκκλησιών και είχε ως τίτλο «Κληθείσες να είναι Μία Εκκλησία» (Called to be One Church), στην παράγραφο 8 αναφέρεται: «Όλοι οι βαπτισμένοι εν Χριστώ είναι ενωμένοι στο Σώμα του». Στην παράγραφο 9: «Το ότι όλοι μας από κοινού ανήκουμε στον Χριστό διά του βαπτίσματος εις τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδει την δυνατότητα στις εκκλησίες και τις καλεί να συμβαδίσουν ακόμη και όταν διαφωνούν. Διαβεβαιώνουμε ότι υπάρχει ένα βάπτισμα, όπως ακριβώς υπάρχει ένα σώμα και ένα πνεῦμα, μία ελπίδα της κλήσεως μας, ένας Κύριος, μία Πίστις, ένας Θεός και Πατέρας όλων μας (βλ. Έφ. 4, 4-6)». Ο Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης (Ζηζιούλας) στο έργο Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement, Southz Diocesan Magazine (Αγγλία, Αύγουστος 1985, τόμ. 21, σελ. 23.) προσδοκώσισε αυτήν την θέση φρονεώντας: Within baptism, even if there is a break, a division, a schism,

you can still speak of the Church... The Orthodox, in my understanding at least, participate in the ecumenical movement as a movement of baptised Christians, who are in a state of division because they cannot express the same faith together. In the past this has happened because of a lack of love which is now, thank God, disappearing. (Έντός του βαπτίσματος, ακόμη και αν υπάρχει μία διάσπαση, μία διάρεση, ένα σχίσμα, μεριές ακόμη και μιλιάς για Εκκλησία... Οι Ορθόδοξοι, κατά τη γνώμη μου τουλάχιστον, συμμετέχουν στην οικουμενική κίνηση ως μία κίνηση βαπτισμένων Χριστιανών, που βρίσκονται σε κατάσταση διαίρεσης, διότι δεν μπορούν να εκφράσουν την ίδια πίστη μαζί. Στο παρελθόν αυτό συνέβαινε λόγω της έλλειψης αγάπης, η οποία τώρα, δόξα τω Θεώ, εξαφανίζεται.)
 • 14. Απολογητικός της εις Πόντον φυγής 82, ΕΠΕ 1, 17615. Εις Ρωμ. Ομιλ. 22, 2, PG 60, 611. Εις Φιλπ. Ομιλ. 2, 1, PG 62, 11916. Ομολογία πίστεως εκτεθείσα εν Φλωρεντία, εν Documents relatifs au Concile de Florence, II, Oeuvres anticonciliaires de Marc d' Ephese, par L. PETIT, Patrologia Orientalis 17, 442.
 • 15. Εις Ρωμ. Ομιλ. 22, 2, PG 60, 611. Εις Φιλπ. Ομιλ. 2, 1, PG 62, 119.
 • 16. Ομολογία πίστεως εκτεθείσα εν Φλωρεντί, εν Documents relatifs au Concile de Florence, 2, Oeuvres anticonciliaires de Marc d' Ephese, par L. PETIT, Patrologia Orientalis 17, 442.
 • 17. 442. 17. Βλ. I. KAPMIPH, Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τομ. 2, σελ. 958.
 • 18. Βλ. Κοινή Δήλωση πάπα Ιωάννου Παύλου Β' και πατριάρχου Βαρθολομαίου κατά την επίσκεψη του στη Ρώμη στις 29 Ιουνίου του 1995. Νωρίτερα τα ίδια είχε διακηρύξει και η Μεσική Θεολογική Επιτροπή του Διαλόγου μεταξύ Ορθοδόξων και Παπικών στο Μπαλαμάν του Λιβάνου το 1993.
 • 19. Έφ. σ. 4, 5.
 • 20. Αρχιμ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224.

ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ

Η οργή, όπως είναι γνωστό, είναι μεγάλο πάθος και χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια και πολλές κόπες προκειμένου να καταβληθεί και ταυτόχρονα να αντικατασταθεί από την αρετή της αοργησίας.

Θυγατέρες της οργής είναι: η μνησικακία, η έχθρα, το μίσος και η δικαιολογία.

Στο εν λόγω άρθρο μας θα ασχοληθούμε με την τέταρτη κατά σειράν θυγατέρα της οργής και του θυμού, **την δικαιολογία**, διότι όλοι την γνωρίσαμε πολύ καλά αλλά και την χρησιμοποιούμε καθημερινά προκειμένου να καλύψουμε λάθη και αδυναμίες, και τούτο, γιατί απουσιάζει από τη ζωή μας η αρετή της ταπεινώσης.

Είναι η δικαιολογία προσπάθεια, άλλοτε επιτυχής και άλλοτε ανεπιτυχής, προκειμένου να δικαιολογήσουμε και αποκαταστήσουμε στα μάτια των άλλων τον προσβεβλημένο εαυτό μας.

Η δικαιολογία φανερώνει έλλειψη ταπεινοφροσύνης.

Γράφει ο Άγιος Μάρκος ο Ασκητής: «όπως δηλαδή θέλεις να βάλεις μαζί το νερό και την φωτιά (δύο πράγματα αντίθετα), έτσι εναντιώνεται η δικαιολογία και η ταπεινοφροσύνη». Η θα είσαι ταπεινός ή δεν θα είσαι και συνεχώς θα δικαιολογείσαι.

Ο ταπεινός άνθρωπος ποτέ δεν δικαιολογείται, αλλά για κάποιο λόγο ζητά συγχώρεση. Ο **τελώνης** της παραβολής δεν λέγει: «Ξέρεις, κύριε, το επάγγελμά μου είναι πονηρόν· αλλ' επειδή πρέπει να ζήσω κι εγώ και η οικογένειά μου, μετέρχομαι την πονηριά και την βρωμιά και σπιδήποτε άλλο. Φυσικά χωρίς να το θέλω κάνω αμαρτίες». Είπε τέτοια πράγματα ο τελώνης στο ναό όταν ανέβηκε να προσευχηθή» Αντίθετα ζητά το έλεος του Θεού χωρίς καμμία, μα καμμία δικαιολογία. «Κύριε ελέησον· ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ».

Ο **Φαρισαίος** αντίθετα πάσχει από ένα κόμπλεξ κατωτερότητας γιατί ξέρει ποιος είναι αληθινά ο ίδιος. Ξέρει ποια είναι η ζωή του. Είναι πονηρή η ζωή του. Κρύβεται όμως, υποκρίνεται και θέλει να δικαιολογηθή. Με τι» Με ευχαριστίες στον Θεό ότι δεν είναι σαν εκείνο τον τελώνη.

«Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που δεν με έκανες σαν αυτόν εδώ τον τελώνη».

Ίσως, θα πη κανείς, ότι είναι βαρύ το ότι πολλές φορές οι άνθρωποι κρύπτουν τις ενοχές τους πίσω από μια κατ' επίφαση πνευματική ζωή.

Τρέχουν στα πανηγύρια, τρέχουν στα προσκυνήματα, τρέχουν να ακούσουν λόγο Θεού, συχνά στη Θεία Λειτουργία και αυτό βέβαια είναι απορίας άξιον. «Έτσι αποκαλύπτεται ο Φαρισαίος ότι πάσχει από ένα κόμπλεξ κατωτερότητας, το οποίο προσπαθεί να καλύψει με το κόμπλεξ της ανωτερότητας εμφανιζόμενος ως υπερόχων».

Πρέπει αγαπητοί μου να προσέξουμε πάρα πολύ, διότι μέσα στην καθημερινότητα έχουμε ένα πλήθος δικαιολογιών π.χ. αργήσαμε στην δουλειά μας, παραλείψαμε, κάτι, κάναμε μια ζημιά άθελά μας. Αντί να ζητήσουμε συγγνώμη, αραδιάζουμε ένα σωρό δικαιολογίες, μόνο και μόνο γιατί δεν θέλουμε να ομολογήσουμε αυτό που κάνουμε. Βέβαια μια διασάφηση όχι μια αιτιολογία, αλλά πληροφορία βεβαίως κάποτε αναγκαία. Εδώ βεβαίως δεν είναι αυτό. Υπάρχει ένας εγωισμός και μια κενοδοξία. Να μην μειωθούμε στα μάτια του άλλου.

Ακόμη **δικαιολογία είναι μια έλλειψη ειλικρίνειας**. Είδατε πόσα μπορεί κανείς να αραδιάσει. Ψέματα, επί ψεμάτων.

Ακόμη και στους πρωτόπλαστους εμφανίζεται η δικαιολογία. Όταν ερωτήθηκε ο Κάιν πού είναι ο αδελφός του, εκείνος απάντησε ότι δεν γνωρίζει. Πώς αυτό ήταν δυνατόν, αφού ο ίδιος τον εσκότωσε» Και να φανταστήτε ότι μιλούσε στον θεό Λόγο, τον μετέπειτα ενανθρωπήσαντα Ιησού Χριστό. Με την δικαιολογία και το ψέμα μαζί. «Μήπως είμαι φύλακας του αδελφού μου» Στον ίδιο τον Κύριο. Είναι φοβερό.

Η δικαιολογία φανερώνει και έλλειψη ανδρείας.

Δηλαδή δεν έχεις το θάρρος να ομολογήσης ένα σου λάθος. Κάτι που τις περισσότερες φορές έτσι εμφανίζεται. Σαν δειλία,

δηλαδή σαν ανανδρία.

π.χ. Ο Αδάμ εφοβήθη να πη την παράβαση του στον Θεό, και να πη «να Κύριε, έκανα λάθος συγχώρεσέ με». Τι λέτε» Δεν θα τον συγχωρούσε ο Θεός» Ο Αδάμ όμως όχι μόνο αυτό δεν κάνει αλλά και κάτι ακόμη χειρότερο. Επιρρίπτει την ευθύνη στον Θεό, διότι αυτός του έδωσε ως σύζυγο την Εύα, η οποία παρέβη την εντολή. «Η γυναίκα ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΔΩΞΕ αυτή μου έδωσε να φάω». Αμέσως δικαιολογία από τον Αδάμ. Αλλά και η γυναίκα (Εύα) αμέσως δικαιολογία: «όχι εγώ ο όφιος με εξηπάτησε».

Έτσι παρατηρείται δικαιολογία στην δικαιολογία από τους πρωτόπλαστους α ντί της απλής και ταπεινής συγγνώμης.

Αλλά εδώ είχαμε και κάτι άλλο. Ο Αδάμ απωθεί την ενοχήν εις ένα χώρο που δεν υπήρχε μέχρι τότε. Και αυτός ο χώρος λέγεται **υποσυνείδητο**. Και τι είναι το υποσυνείδητο» Είναι μια παρασυναγωγή της συνειδήσεως. Στέλνει εκεί (σπρώχνει δηλαδή) την ενοχή και προβάλλει την δικαιολογία. Το δυστύχημα είναι ότι από εδώ και πέρα οι απόγονοι του Αδάμ έχουν πλέον υποσυνείδητο.

Το υποσυνείδητο δεν το εδημιούργησε ο Θεός. Αν μπορούσαμε να προσμετρήσουμε αυτό ακριβώς το σημείο, την σημασία του, θα μπορούσαμε να καταλάβουμε πολλά πράγματα. Έτσι λοιπόν δημιουργείται αυτή η παρασυναγωγή της συνειδήσεως. Φυσικά αυτό γεμίζει με διάφορα πράγματα.

Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς υποσυνείδητο. Και ξέρετε τι πράγματα υπάρχουν εκεί» Υπάρχουν όλες οι απωθημένες ενοχές. Είναι οι απωθημένες βρώμικες επιθυμίες. Και το ενεργοποιημένο βρώμικο και ανήθικο υποσυνείδητο έχει παρενέργειες. Στέλνει στο ψυχιατρείο τον άνθρωπο.

Και όμως το καθάρισμα του υποσυνείδητου είναι εύκολη εργασία.

Συγχώρεσέ με Θεέ μου, ήμαρτον, συγχώρεσέ με συνάνθρωπέ μου, έσφαλα. Πάει και τελείωσε. Αυτό ήταν.

Ας μην ξεχνούμε ότι η **δικαιολογία περιέχει και το ψέμα**.

Διότι ή θα μεγαλώσει το θέμα ή θα μικρύνει. Δηλ. όπως λέει ο λαός μας ή θα κάνη την τρίχα τριχιά ή την τριχιά μήτρα.

Για λόγους καθωστρεπισμού συμπεριφερόμαστε ή κινούμαστε (δηλαδή τι θα πη ο κόσμος) αναλόγως. Ξέρετε πόσο κρυφό είναι το υποσυνείδητο» Πολύ κρυφό είναι. Τόσο που δεν το λμούμε να το παρουσιάσουμε μπροστά στα μάτια των ανθρώπων, ακόμη και στα μάτια του Θεού.

Αν και δεν έχουμε καταλάβει ότι ο Θεός βλέπει τα πάντα, ακόμη και τα βαθέα του ανθρώπου. Τι λέγει ο ψαλμωδός «και εκ των κρυφών καθάρισον μοι». Ποια είναι τα κρύφια» Το υποσυνείδητο (50^{ος} ψαλμός).

Έτσι λοιπόν, αγαπητοί μου, η δικαιολογία έγινε το προσωπίο μας, που μας προστατεύει από όλους, ακόμη και από τον ίδιο το Θεό. Είμαστε ανόητοι. Προσπαθούμε λοιπόν να δικαιολογηθούμε σε κάθε άνθρωπο, αλλά και στην προσευχή μας, όπου βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Θεό και εκεί θέλουμε να δικαιολογηθούμε.

Η αληθινή προσευχή, η ειλικρινής προσευχή μας, πρέπει να είναι ο καταλύτης αυτού του προσωπίου. Προσωπίο ξέρετε είναι αυτή η μάσκα που κρύβει το πρόσωπό μας.

Εκεί όμως που η **δικαιολογία μας κατακερματίζει** είναι στον χώρο της σωτηρίας. Το βλέπουμε αυτό αγαπητοί μου στην παραβολή του **μεγάλου δείπνου**. Ο Κύριος καλεί και βλέπουμε τρεις κατηγορίες:

1. «αγόρασα αγρό». Δικαιολογία. Και βέβαια το μεγάλο δείπνο είναι ο εκκλησιασμός, η πνευματική ζωή, η θεία κοινωνία και ο Κύριος μας καλεί.

2. «αγόρασα 5 ζεύγη ζώων». Δικαιολογία. Ξέρετε είναι συμβολικό το Νο 5 και απεικονίζουν τις 5 αισθήσεις (ώραση – όσφρηση – γεύση – ακοή – αφή).

3. «παντρεύτηκα». Δικαιολογία. Μάλιστα μερικοί την θεωρούν ιερή δικαιολογία. Έχω υποχρεώσεις. Χρειάζεται να δουλεύω (άρα δεν έχει εκκλησιασμό την Κυριακή), χρειάζεται να μεγαλώσω τα παιδιά μου κ.τ.λ.

Δικαιολογίες.

Βέβαια, όλες αυτές οι δικαιολογίες είναι που κατακερματίζουν τη σωτηρία μας.

Υπάρχει και μια **κατηγορία δικαιολογιών που αγγίζουν τα όρια της υποκρισίας**. Είναι αυτοί που **δικαιώνουν πάντοτε τον εαυτό τους**, μπροστά εις τους ανθρώπους. Ξέρετε τι δικαίωση κάνουν» Ότι **είναι ευσεβείς ενώ δεν είναι**. Προσπαθούν να κάνουν τον ευσεβή για να τους τιμούν οι άλλοι άνθρωποι.

Είναι αυτό που είπε ο Κύριος ότι οι Φαρισαίοι αγαπούν να λένε ότι είναι ευσεβείς, ότι νηστεύουν κ.α.

Ο Κύριος είπε: «ημείς εστέ οι δικαιούντες εαυτούς ενώπιον των ανθρώπων», εσείς είσατε που δικαιώνεται τους εαυτούς σας ενώπιον των ανθρώπων «ο δε Θεός γνωρίζει τις καρδιές σας «ότι τον εν ανθρώποις υψηλόν βδέλυγμα ενώπιον του Θεού» ότι όταν έχει κανείς υψηλό φρόνημα, τότε είναι σίχαμα ενώπιον του Θεού.

Αυτή η κατάσταση δυστυχώς πέρασε μέσα στην Εκκλησία με την λέξη «φαρισαϊσμός».

Το τραγικό όμως είναι ότι **μετά την ανάσταση των νεκρών και τότε θα δικαιολογούμαστε**. Είναι δυνατόν να έχουμε περάσει από το φάσμα του θανάτου και να δικαιολογούμαστε» Μάλιστα αγαπητοί μου και μετά την ανάσταση των σωμάτων μας θα δικαιολογούμαστε. Αλήθεια τόσο βαθειά ριζωμένο είναι μέσα μας η δικαιολογία» Να αγαπητοί μου τόσο βαθειά ριζωμένο είναι.

Ο κύριος κάποιους θα δικάση και θα καταδικάση και τότε αυτοί θα πουν: «**Κύριε-Κύριε άνοιξέ μας**». Και ο Κύριος «δεν ξέρω από πού είσατε» και τότε θα αρχίσουν να λένε: «**φάγαμε και ήπιαμε μαζί σου**, ακούγαμε το κήρυγμά σου στις πλατείες, και τους λόγους σου» και ο Κύριος: «Σας βεβαιώνω δεν ξέρω από πού είσατε, φύγετε από εδώ εργάτες της αδικίας».

Και κάτι ακόμη. Όταν ο Κύριος θα πη σε κείνους: «πηγαίνετε στο πυρ διότι επείνασα και δεν εδώκατε να φάγω, εδίψασα...» και αυτοί θα αρχίσουν να δικαιολογούνται: «**Κύριε πότε είδαμε να πεινάς, διψασμένο, στην φυλακή κ.α.**».

Είδατε αγαπητοί μου αδελφοί ότι ακόμη και μπροσε στον Κύριο θα δικαιολογούμαστε για τον εαυτό μας (σκεφτήτε ότι αυτό θα γίνη μετά την ανάσταση των νεκρών), χωρίς να σκεφτόμαστε ότι ο Κύριος γνωρίζει τα βαθιά και τα κρύφια της καρδιάς μας.

Ξέρετε ότι υπάρχει μια λαϊκή παροιμία που λέει: «πρώτα βγαίνει η ψυχή και μετά το χούι (ελάττωμα)». Αλλά εδώ φαίνεται ότι η ψυχή είναι φορέας αμαρτίας και γι' αυτό προηγείται το ελάττωμα παρά η ανάσταση των νεκρών και η σωτηρία μας.

Να γνωρίζουμε πάντοτε ότι η **δικαιολογία είναι ελάττωμα μεγάλο. Είναι πάθος προποταρικό**. Αυτός που εφευρίσκει δικαιολογίες είναι ασυμπαθής.

Γιατί συνήθως **χαλκεύει το ψέμα** σε πολλές μορφές και σε πολλές εκδόσεις.

Συγχώρεσέ με άνθρωπέ μου. Πάει τελείωσε. Έκανα λάθος. Δεν είναι κάτι το σοβαρό.

Συνήθως ο **άνθρωπος που δικαιολογείται είναι εγωιστής**, που αν και παίρνει το μάθημά του εντούτοις ξαναδικαιολογείται για να καλυφθή.

Αν θέλουμε να θεραπεύσουμε αυτήν την μικρότητα που λέγεται δικαιολογία θα πρέπει να γίνουμε ταπεινοί άνθρωποι. Ο ταπεινός ποτέ δεν δικαιολογείται, αρκείται μόνον (αν κρίνη) να διασαφήσει, και αυτό όχι πάντοτε, αν η ταπεινώσή του είναι βέβαια πολύ βαθιά.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος κάποτε βρέθηκε στην Αλεξάνδρεια και έπεσε θύμα ζηλοτυπίας. Δεν δικαιολογήθηκε, παρά μόνον προσευχήθηκε και τότε δικαιώθηκε.

Βλέπετε λοιπόν ότι, όταν έχει κάποιος βαθειά ταπεινώση, την δικαιοσύνη την δίνει ο Θεός. Αγαπητέ μας αναγνώστη, αυτός που δικαιολογείται είναι παιδί του Αδάμ. Αυτός που ταπεινώνεται είναι παιδί του Χριστού. Ο καθένας ας σκεφτή τίνος παιδί ήθελε να είναι, του παλαιού Αδάμ ή του νέου Αδάμ»

Ας δούμε λοιπόν το θέμα της δικαιολογίας ως προσωπικό μας θέμα διότι το ζητούμενο είναι η σωτηρία της ψυχής μας.

Δ.Μ.

« Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ»

ΔΗΛΩΣΗ
της ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
και του ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ (ΣΑΕ)

Είναι αταλάντευτη η απόφαση μας:

Να μην αποδεχθούμε την ύπαρξη του όρου «Μακεδονία» στο τελικό όνομα της Π.Γ.Δ.Μ.

Να υπερασπιστούμε την πολιτιστική μας κληρονομιά και να αντισταθούμε σε κάθε απόπειρα παρακάραξης της ιστορίας μας και σφετερισμού των συμβόλων μας.

Να μην γίνουμε συνεργοί στην αυτο-υπονόμευση της Ιστορικής μας αυτοσυνειδησίας και ταυτότητας.

Καλούμε τον πολιτικό κόσμο να τολμήσει.

«Είναι ασχίμια να ανεχόμαστε να μας περιφρονούν και να μας βρίζουν – οχυρωμένοι κάτω από τα σκέλια των Αμερικανών – οι Σκοπιανοί κι εμείς να τους παρακαλάμε και να ζητάμε τη μεσολάβση των Αμερικανών χάνοντας κάθε μέρα και πιο πολύ την αξιοπρέπεια και την υπερηφάνειά μας».

(Μίκης Θεοδωράκης)

Απαιτείστε να επιστρέψει η κυβέρνηση και τα κόμματα στη μόνη σωστή πρόταση την απόφαση των πολιτικών αρχηγών του 1992: ονομασία χωρίς το Μακεδονία ή παράγωγά του.

Ζητείστε από τους βουλευτές της περιφέρειάς σας να πάρουν θέση και να επιβάλουν στα κόμμάτά τους σεβασμό στην απόφαση του 1992.

Μπυρούμε παρά τα κατά συρροήν λάθη μας να κερδίσουμε την υπόθεση με γρήγορες, άμεσες και αποφασιστικές κινήσεις:

- Veto
- Καταγγελία Ενδιάμεσης

• Διακοπή δωρεάν βοήθειας μας. Μόνο τα τελευταία 5 χρόνια δώσαμε 74.000.000 ευρώ.

• Διακοπή και ανάκληση των επενδύσεών μας που υπερβαίνουν το 1 δισ. ευρώ. Τους δημιουργήσαμε πάνω από 20.000 θέσεις εργασίας που στερήσαμε από τον τόπο μας. Φτάνει πια!

ΝΑΙ σε ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ εδώ και τώρα

Οι προτάσεις Νίμιτς είναι απαράδεκτες και ως βάση και ως συνέχεια συζητήσεως.

Κανένας μεσολαβτής δεν πρόκειται να μας λύσει το πρόβλημα. Αυτό θα το λύσουμε μόνο εμείς με ισχυρή βούληση και εθνική αποφασιστικότητα.

Δύναμη έχουμε. Επίγνωση της δυνάμεώς μας δεν έχουμε και γι' αυτό δεν την χρησιμοποιούμε.

Καλούμε ιδιαίτερα τη Νεολαία μας να πάρει στα χέρια της την υπόθεση.

Αντιδράστε! Αντισταθείτε! Η Μακεδονία είναι μία και είναι ελληνική.

Αν υπογράψουμε ψευδεπίγραφη Μακεδονία θα χάσουμε την Μακεδονία. Είναι ώρα της μεγάλης ευθύνης για όλους μας.

«...Η Μακεδονία είναι οι πνεύμονες όλης της Ελλάδος και άνευ αυτών η λοιπή Ελλάς δεν δύναται να ζήση. Ας αφήσωμεν τας συγκινήσεις και ας σπεύσωμεν εις την φωνήν της, ενόσω είναι καιρός».

(Παύλος Μελάς,
1870-1904)

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΑΚΟΥΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ

Ο ευαγγελιστής Λουκάς (11,27-28), μας διηγείται το εξής γεγονός: Ενώ μιλούσε, ενώ κήρυττε ο Χριστός, πετάχθηκε μια γυναίκα μέσα από το πλήθος, και ενθουσιασμένη, συνεπαρμένη από την ομιλία, από τα θαύματα, από την όλη προσωπικότητα του Χριστού, φώναξε γεμάτη θαυμασμό και κατάπληξη: «Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοίους εθήλασας». Μ' άλλα λόγια: «Καλότυχη και ευτυχισμένη η μάνα που σε έκανε και που αξιώθηκε να σε θηλάσει». Και ο Χριστός ακούγοντας την απάντησε: « Μενούγγε μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν». Δηλαδή: «Μάλιστα, βεβαίως: έτσι είναι όπως το λες. Μακάριοι όμως και όσοι ακούνε τον λόγο του Θεού και τον τηρούν». Είναι σαν να έλεγε:

-Καλοτυχίζεις την μητέρα μου, την Παναγία, διότι αξιώθηκε τέτοιας τιμής; Διότι αξιώθηκε να γίνει μητέρα όχι απλώς ενός προφήτου, όχι απλώς ενός αγίου, όχι απλώς ενός δικαίου, αλλά μητέρα του Θεού; Πράγματι ζαλίζεσαι όταν το σκεφθείς, λιποθυμάς, μένεις ενεδός μπροστά στο φαινόμενο αυτό. Μητέρα του Θεού! Ούτε σε όνειρο δεν συμβαίνει αυτό. Κι όμως κυρία μου, εσύ που καλοτυχίζεις την μητέρα μου, μπορείς να γίνεις μακαρία και τρισευτυχισμένη σαν κι αυτήν.

-Μα πως είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν να γεννήσω κι εγώ τον Θεό, να του δώσω την σάρκα και το αίμα μου; Είναι δυνατόν να γίνω κι εγώ Θεοτόκος;

-Όχι δεν είναι δυνατόν: γιατί δεν χρειάζεται πλέον. Εγώ ενανθρώπησα, το σχέδιο μου επετεύχθη: δεν χρειάζεται να επαναληφθεί η γέννηση μου. Υπάρχει όμως ένας άλλος τρόπος, μια άλλη μέθοδος: που χωρίς να

υποβληθείς στους κόπους να γεννήσεις τον Θεό, μπορείς να πάρεις την δόξα και την τιμή που πήρε η μητέρα μου που με γέννησε.

-Και ποιος είναι αυτός ο τρόπος;
-Ν' ακούς και να φυλάσσεις τον λόγο του Θεού.

Απίστευτο, απaráδεκτο θα πείτε. Κι όμως η αγία Γραφή τονίζει σε πολλά σημεία, ότι η ακρόαση και η εφαρμογή του λόγου του Θεού μας κάνει ευτυχισμένους, ενδόξους, αγίους. **Μας κάνει συγγενείς με τον Θεό.** Κι ότι αυτό που έκανε πραγματικά την παρθένο Μαρία αγία και παναγία, δεν είναι το ότι κυοφόρησε τον Χριστό, ούτε το ότι θαυμαστώσ τον γέννησε, αλλά το ότι άκουσε τον λόγο του Θεού δια του στόματος του αγγέλου Γαβριήλ και με υπακοή, πίστη, υπομονή, ταπεινώση, τον εφαρμόσε. **Κι όπως λέγει ο ιερός Χρυσόστομος, καμμία ωφέλεια δεν θα είχε η Παναγία μας από την γέννηση, τον θηλασμό και το μεγάλωμα του Χριστού, αν δεν είχε αρετή η ίδια.** Και που φαίνεται η αρετή της; Στο ότι: α'. Κινδύνευσε να διαλυθεί ο αρραβώνας της με τον Ιωσήφ, ο οποίος ταράχθηκε με την εγκυμοσύνη της και σκέφθηκε να την διώξει, πράγμα που θα το έκανε, εάν δεν έβλεπε άγγελο στον ύπνο του ο οποίος και του φανέρωσε την αλήθεια. β'. Υπήρχε κίνδυνος να λιθοβοληθεί, εάν την κατάγγειλε ο Ιωσήφ στους Εβραίους, διότι έτσι τιμωρούσαν όσες γυναίκες σπύλωναν την τιμή τους τότε. γ'. Κινδύνευε να χάσει το πολυτιμότερο πράγμα που έχει ο άνθρωπος, την τιμή της, και μάλιστα αδικώς. Ενώ

ήταν αθώα να κατηγορηθεί ως ανήθικη. δ'. Κατανόησε ότι από δω και πέρα, η ζωή της θα είναι μια συνεχής και επώδυνη περιπέτεια. Ας θυμηθούμε την σφαγή των νηπίων υπό του Ηρώδου, την φυγή στην Αίγυπτο, τον συνεχή κατατρεγμό των Ιουδαίων, και τέλος την σταύρωση για να αντιληφθούμε τι βασανισμένη ζωή έζησε η Παναγία μας. Της στοίχισε λοιπόν που υπάκουσε στον λόγο του Θεού και δέχθηκε να γεννήσει τον Χριστό και γι' αυτό έγινε αγία και μακαρία.

Η αξία του λόγου του Θεού, φαίνεται και σ' ένα άλλο επεισόδιο που μας παρουσιάζει το ευαγγέλιο. Στον ευαγγελιστή Λουκά (8, 19-21), ενώ ο Χριστός κήρυττε, παρουσιάστηκε η μητέρα του και οι αδελφοί του και ζήτησαν να διακόψει την ομιλία του και να εξέλθει να τους συναντήσει. Ο Χριστός μόλις έμαθε το γεγονός από τους ακροατές του, όχι μόνο δεν σταμάτησε την ομιλία του, όχι μόνο δεν ενδιαφέρθηκε να τους ικανοποιήσει την επιθυμία τους, αλλά είπε εκείνο το περίφημο: «Μήτηρ μου και αδελφοί μου ούτε εισίν οι τον λόγον του Θεού ακούοντες και ποιούντες αυτόν». Και ερμηνεύει ο ι. Χρυσόστομος: «Επειδή η Παναγία πήγε με την αθώα υπερηφάνεια μιας μάνας να καμαρώσει δίπλα στον υιό της, το ίδιο και οι αδελφοί του, και βεβαίως είχαν και την δικαιολογία ότι δεν μπορούσαν να τον συναντήσουν λόγω του πολύ κόσμου, παρ' όλα αυτά, ο Χριστός, που ήθελε τέλειους τους δικούς του και συγχρόνως ήθελε να παρουσιάσει την φοβερή αξία

του λόγου του Θεού, είπε: 'μητέρα μου και αδελφοί μου είναι όσοι ακούν τον λόγον του Θεού και τον εφαρμόζουν'. **Συνεπώς εάν παραμελείς την αρετή, και στην φυσική συγγένεια δεν προσθέσεις και την πνευματική, τότε βρίσκεσαι σε κίνδυνο ακόμη και όταν είσαι συγγενής με τον Θεό.** Στον ουρανό μέσα δεν υπάρχουν. Μόνο η αρετή και η μετάνοια μας σώζει. Είναι αυτό που θυμόσοφα ο λαός μας λέγει σε μια παροιμία του: «και τον Θεό μπάρμπα νάχεις δεν μπορείς να πετύχεις ...». Εννοείται όταν αυτό δεν είναι σωστό.

Αυτή είναι η αξία του λόγου του Θεού. Αυτή η σημασία του. Αυτή η σπουδαιότητα του. Διότι ο λόγος του Θεού είναι όπως ο σπόρος, που αν και μικρός κρύβει μέσα του ζωή και όπου αν πέσει ριζώνει, δίνει φυτά, άνθη, καρπούς. Είναι το **κλαδευτήρι** που καθαρίζει τους καχεκτικούς χριστιανούς και τους δίνει ζωντανία. Είναι το **άρτρο** που οργώνει βαθειά τις ψυχές και τις καλλιεργεί πνευματικά. Είναι το **μαχαίρι** που χειροουργεί τον εαυτό μας, κόβει αποστήματα, πετά τα σάπια μέρη και μας καθαρίζει. Είναι **φωπά** που καίει και λειώνει την σκουριά της αμαρτίας. Είναι το **πνευματικό ψωμί** στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο ο Χριστός λέγει ότι είναι «ο άρτος ο καταβάς εκ του ουρανού» (Ιω. 6,42). Αυτός ο άρτος παρέχεται σε δύο μορφές: την θεία Κοινωνία (πρβλ. Ιω. 6,51) και την θεία διδασκαλία (πρβλ. Ματθ. 4,4). Είναι το **νερό** που όποιος το πίνει, όχι μόνο δεν διψά, αλλά γίνεται μέσα του πηγή από την οποία αναβλύζει το νερό που χαρίζει αιώνια ζωή.

Συνεπώς όντως «Μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν».

www.pigzoiis.net/pmeletios

Πάνω από 22 χρόνια κρατάει η... κόντρα ορφανοτροφείου Λάρισας και Μητρόπολης για τη διαθήκη - δωρεά Κρίκκη

Σε εκκρεμότητα παραμένει το θέμα της δωρεάς της Ιωάννας Κρίκκη, συζύγου του μεγαλοεπιχειρηματία της Λάρισας Οδυσσέα Κρίκκη, καθώς η Μητρόπολη Λάρισας διεκδικεί την τεράστια περιουσία της θεωρώντας ότι σ' αυτήν την αφήνει η δωρήτρια και όχι στο Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Λάρισας (το πρώην Ορφανοτροφείο θηλέων) που επιμένει ότι είναι... δική του!

Η περίεργη αυτή υπόθεση ξεκίνησε το 1984, όταν η Ιωάννα Κρίκκη βρέθηκε νεκρή στο πεζοδρόμιο της εξαώροφης πολυκατοικίας όπου διέμενε στου Γκύζη και ήταν ιδιοκτησία της. Όλοι τότε είπαν ότι πρόκειται για ατύχημα ή αυτοκτονία, αφού η χήρα του Οδυσσέα Κρίκκη, ο οποίος είχε πεθάνει έναν χρόνο πριν, διαπιστώθηκε ότι είχε πέσει από τον τέταρτο όροφο όπου ήταν το διαμέρισμά τους.

Την περιουσία τη διεκδίκησαν οι συγγενείς της, οι οποίοι τον Μάιο του 1986 εξασφάλισαν και κληρονομητήριο από το Πρωτοδικείο Αθηνών. Έναν χρόνο μετά, στις 3 Απριλίου του 1987, δηλαδή περίπου δύομισι χρόνια μετά τον θάνατο της Ιωάννας Κρίκκη, ο δικηγόρος της, που είναι νομικός της Μητρόπολης Λάρισας και της Εκκλησίας της Ελλάδος, εμφανίσε ιδιόγραφη διαθήκη της με την οποία η θανούσα ζητού-

Οτι έγραψε ο τύπος των Αθηνών για το Βατοπέδι της Λάρισας

σε όλη η περιουσία της να εκποιηθεί και με τα χρήματα να προικοδοτηθούν οι 40 τρφίμες του Ορφανοτροφείου θηλέων Λάρισας. Μάλιστα το ορφανοτροφείο εκλήθη στις 3/6/87 από τη Διεύθυνση Εκκαθάρισης Εθνικών Κληροδοτημάτων να καταβάλει φόρο κληρονομιάς!

Στις 27 Απριλίου του '87 η Μητρόπολη Λάρισας εμφάνισε δακτυλογραφημένη επιστολή που η Ιωάννα Κρίκκη φερόταν ότι την είχε υπογράψει, με την οποία αποδέκτης της περιουσίας γινόταν το οικοτροφείο-ορφανοτροφείο που συντηρεί και μάλιστα το δικαστήριο αποδέχθηκε την επιστολή ως νόμιμη και έβαλε στο... παιχνίδι και τη Μητρόπολη!

Την περίοδο 1992-1994 σε απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ανα-

φέρεται ότι η δακτυλογραφημένη επιστολή της θανούσας πιθανόν να βρισκόταν στο γραφείο του αποβιώσαντος νομικού συμβούλου της Εκκλησίας της Ελλάδος Γ. Λιλαίου.

Τι δουλειά όμως είχε ο Λιλαίος να κατέχει έγγραφο κάποιου που δεν εκπροσωπούσε, ουδείς γνωρίζει. Όπως ουδείς γνωρίζει τι γνώσεις είχε για την υπόθεση ο Μητροπολίτης Λάρισας Ιγνάτιος Λάμπας, ο οποίος πριν γίνει Μητροπολίτης ήταν α' γραμματέας και πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου.

Η συζήτηση της αγωγής του Κέντρου Παιδικής Μέριμνας κατά της Μητρόπολης επρόκειτο να γίνει το 2000, αλλά αναβλήθηκε για να συγκεντρωθούν κι άλλα στοιχεία.

Στο διάστημα αυτό η Μητρόπολη Λάρισας εξήγγειλε

την ίδρυση κτιρίου για λειτουργία ορφανοτροφείου, το οποίο θα ονομαζόταν «Κρίκειο» και αρχίζει να αναζητά ορφανά κορίτσια για να το λειτουργήσει!

Τι θα γίνει τελικά; Ποιοι... παίζουν με την τύχη 40 ορφανών κοριτσιών; Είναι δυνατόν ένα ορφανοτροφείο και μια Μητρόπολη να κονταροχτυπιούνται στα δικαστήρια επί 20 χρόνια διεκδικώντας την περιουσία μιας φιλάνθρωπης κυρίας που έτυχε να είναι πλούσια;

Αυτό είναι το παράδειγμα που δίνουν; Αντί να τιμούν τη μνήμη των φιλάνθρωπων, να τους... σέρνουν επί δεκαετίες στα δικαστήρια προσπαθώντας να καρπωθούν τις περιουσίες που άφησαν;

Μήπως αυτή η συμπεριφορά δείχνει πως οι πραγματικοί δικαιούχοι, δηλαδή τα ορφανά, είναι απλώς το πρόσχημα για να διαχειρίζονται κάποιοι τεράστιες περιουσίες;

Δεν θέλουμε να θίξουμε κανέναν ούτε υπονοούμε τίποτα. Απλώς όλη αυτή η... ιστορία δείχνει πως εκείνοι που την... πληρώνουν τελικά είναι αυτοί που θα έπρεπε να είχαν ωφεληθεί από τη δωρεά. Πατί αν τα κορίτσια του ορφανοτροφείου είχαν από το 1987 πάρει τα χρήματα για την προίκα τους, όπως όριζε η μία διαθήκη της Κρίκκη, θα είχαν φτιάξει τη ζωή τους.

Τώρα οι περισσότερες μπορεί και να είχαν ήδη παντρευτεί χωρίς μία ή να έχασαν κάποια καλή «τύχη», όπως λένε στις τοπικές κοινωνίες, επειδή δεν είχαν... προίκα!

Τόσο η Μητρόπολη όσο και το ορφανοτροφείο, ως ίδρυμα, θα τη βρουν κάποτε την... άκρη τους, είτε δικαστικά είτε εξωδικαστικά. Οι χαμένες της υπόθεσης είναι οι ορφανές κοπέλες της περιόδου εκείνης που έχουν κάθε λόγο να αισθάνονται τώρα ακόμα μεγαλύτερη την ορφάνια τους. Κρίμα...

Προσεχώς θα δημοσιεύσουμε από άλλες εφημερίδες

ΑΓΩΝΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 146,
ΚΩΔ. ΥΠ. 1603
ΙΟΥΝΙΟΥΣ 2009
Ιδιοκτήτης - Εκδότης - Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιούπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20
& Αστροναυτών
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13
Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

ΕΝΤΟΝΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΡΓΟ ΟΥΣΙΑΣ

Ο δεσπότης Λάρισας και Τυρνάβου κ. Ιγνάτιος από το έτος 1996 που εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Λάρισσα, προηγήθηκε διετία θλιβερών γεγονότων εξαιτίας της ενθρόνισής του χωρίς την έκδοση του προβλεπόμενου προεδρικού διατάγματος, την απόδοση της προβλεπόμενης διαβεβαίωσης ενώπιον του προέδρου της Δημοκρατίας και της αντίδρασης μερίδας χριστιανών για την μη τήρηση των Ιερών Κανόνων, διαφημίζει έντονα κάθε του κίνηση και δραστηριότητα για τη δημιουργία εντυπώσεων χωρίς αξιόλογο αντίκρισμα.

Κληρικοί του εφοδιασμένοι με υπερσύγχρονες φωτογραφικές μηχανές "αποθανατίζουν" κάθε επίσκεψη που δέχεται στο επισκοπείο, κάθε δική του κίνηση, χοροστασία, σύναξη, ομιλία, επίσκεψη, εκδρομή και δημοσιεύονται στο τοπικό τύπο και το προσωπικό του διαφημιστικό περιοδικό "Το τάλαντο". Λες και το κοινό της πόλης και της γύρω περιοχής δεν τα απασχολεί τίποτε περισσότερο από τις παρουσίες του δεσπότη.

Φίλος μας μάλιστα που συνόδευσε τον προϊστάμενό του χρονιάρες ημέρες, κατά την επίσκεψή του στο επισκοπείο, για να εκφράσει στο δεσπότη τις ευχές του μας είπε: "Πριν προλάβουμε να καθίσουμε, παρουσιάστηκε κληρικός με φωτογραφική μηχανή λέγοντας: "Δε φαντάζομαι να έχετε αντίρρηση για μια αναμνηστική φωτογραφία". Και την επόμενη ημέρα την είδαμε καταχωρημένη στις τοπικές εφημερίδες και στο περιοδικό «Τάλαντο».

Το φαινόμενο αυτό δεν παρατηρείται σε άλλες υπηρεσίες και φορείς της πόλης τουλάχιστον σε τέτοιο επίπεδο. Διεκδικεί μάλιστα την αποκλειστικότητα.

Ας αντιληφθεί ο κ. Ιγνάτιος ότι ο δεσπότης δεν καταξιώνεται με τη δημοσίευση των φωτογραφιών του, ούτε με τους συχνούς εράνους, τα ταξίδια, τα κηρύγματα, τα επιτετικά μηνύματα και ούτε, βέβαια, με μηνύσεις και αγωγές, αλλά με τη συνέπειά του στα λόγια του και το προσωπικό του καλό παράδειγμα. Κατά τον Απόστολο Παύλο: "Ο μη ποιών και διδάσκων αναξιόπιστος εστίν εις ωφέλειαν".

Ας συνειδητοποιήσει ότι σύμφωνα με την υπ' αριθ. 25/2005 απόφαση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα "Οι ιεράρχες είναι δημόσια πρόσωπα, ασκούν δημόσια εξουσία, προβαίνουν σε πράξεις δημόσιου συμφέροντος και η συμπεριφορά τους υπόκειται σε δημόσιο έλεγχο και κριτική ακόμη και σε ζητήματα ηθικής φύσης".

Ας αντιληφθεί επιτέλους ότι το πλήρωμα της Τοπικής Εκκλησίας δεν ανταποκρίνεται στις εκκλήσεις του. Του γυρίζει την πλάτη. Στο προσωπικό του εβδομαδιαίο κήρυγμα κάθε Τρίτη στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου της πόλης και κάθε Πέμπτη στο Ναό της Παναγίας Φανερωμένης του Τυρνάβου δεν κατόρθωσε να προσελκύσει κανό ακροατήριο, με αποτέλεσμα να μην ξεπερνά τις τρεις και τέσσερες δεκάδες μαζί με τους ιερείς και τις πρεσβυτέρες. Και στο εβδομαδιαίο κήρυγμα των νεαρών αρχιμανδριτών παρουσιάζεται ζοφερότερη

κατάσταση, αν και οι κάτοικοι της πόλης ανέρχονται στις διακόσιες πενήντα χιλιάδες. Στο Ναό της συνοικίας μας που είναι από τις μεγαλύτερες της πόλης, το παρακολουθούν 12 γυναίκες. Κατηχητικό σχολείο ουδέποτε λειτουργήσει.

Τα κατηχητικά σχολεία στους ενοριακούς ναούς αρχίζουν συνήθως με μονοψήφιο αριθμό και πριν να συμπληρωθεί μήνας παύουν να λειτουργούν. Το φροντιστήριο πάντως των λαϊκών κατηχητών λειτουργεί για δεύτερη αν όχι τρίτη περίοδο, σύμφωνα με ανακοινώσεις της Μητρόπολης, αν και παρατηρείται έλλειψη κατηχούμενων.

Από τους υπερχίλιους νέους που εισάγονται κάθε χρόνο τα Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι. στις προς τιμήν τους διοργανωθείσες δεξιώσεις στην αίθουσα του θρόνου του Επισκοπείου κατά τα έτη 1998-2001 δεν προσήλθαν περισσότεροι από 20 έως 30 μαζί με "ιεροσπουδαστές, τα καλογερόπαιδα και τους φίλους τους". Και στην επαναλαμβανόμενη από τότε, πέρυσι (2008), σύμφωνα με την καταχωρηθείσα φωτογραφία στο διαφημιστικό περιοδικό του "Το Τάλαντο" (τεύχος 70, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2008) δεν ξεπέρασαν τους 40.

Οι ανακοινώσεις του Γραφείου Νεότητας στον τοπικό τύπο για συνάξεις νέων, αποφοίτων Λυκείων, φοιτητών και εργαζόμενων στις 8-9 μ.μ. άπαξ της εβδομάδας διαδοχικά στους Ιερούς Ναούς Αγίου Νικολάου, Αγίου Αθανασίου επί της οδού Ροΐδου 5 και Αγίου Βησσαρίωνα στην ομώνυμη πλατεία της πόλης, συνεχίστηκαν μέχρι τον μήνα Δεκέμβριο του 2005. Εκτοτε διακόπηκαν αφού δεν προσέρχονταν νέοι, ήταν εικονικές και αποδείχθηκε το φιάσκο τους.

Στα εγκαίνια της βιβλιοθήκης (Έπιπλο με 4-5 ράφια και με 15-20 βιβλία) και αναγνωστηρίου του Γραφείου Νεότητας της Μητρόπολης την 29-4-2003 δεν προσήλθε ούτε ένας νέος.

Καθίσταται πλέον πρόδηλο ότι το πνευματικό και κατηχητικό έργο της Μητρόπολης είναι πενιχρότατο παρά την προπαγάνδα και την προβολή που μετέχεται. Οι αριθμοί αποτελούν την αδιάψευστη μαρτυρία.

Ο δεσπότης κ. Ιγνάτιος και οι στενοί συνεργάτες του νεαροί αρχιμανδριτίες ας αναζητήσουν τα αίτια στους εαυτούς τους. Ας εξετάσουν μήπως ο λόγος τους δεν έχει βαθύ θεολογικό υπόβαθρο. Μήπως διακατέχονται από υπερεκτίμηση της πραγματικότητας; Μήπως υποτίμησαν τις συνθήκες εισόδου στην τοπική μας Εκκλησία; Μήπως οι συχνότατοι έρανοι σκανδαλίζουν τους πιστούς και δημιουργούν αισθήματα αποστροφής; Μήπως οι κασέτες για τα σκάνδαλα στο προσκήνιο της Αγίας Παρασκευής στα Τέμπη και η παραμέλησή του εξακολουθούν να κλωνίζουν την εμπιστοσύνη των πιστών προς το πρόσωπό τους; Μήπως δεν δίνουν την πρέπουσα σημασία "στην έξωθεν καλήν μαρτυρίαν"; Μήπως τελικά η αλλαγή περιβάλλοντος θα ήταν ωφέλιμη και για τους ίδιους και για την τοπική μας Εκκλησία; Εξάλλου κατά τη ρήση των προγόνων μας: "Έκαστος εκ των αυτού έργων κρίνεται".

(Α.Κ.)

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΛΕΥΙΤΗΣ (Αφορμή συγκρίσεων)

Επιδιώκοντας η εφημερίδα μας να συμβάλει, έστω και στο ελάχιστο, στη δημιουργία κρηστών, ενάρετων και έντιμων πολιτών, παρουσιάζει, κατά καιρούς τις δραστηριότητες Συλλόγων αλλά και μεμονωμένων προσώπων, που διακρίθηκαν στον κοινωνικό στίβο, εμφορούμενοι από θερμή και ανιδιοτελή αγάπη προς το συνάνθρωπο, υποβαλλόμενοι σε κόπους και θυσίες αξιοθαύμαστες, μιμούμενοι τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος έδωσε και τη ζωή του για να σώσει τον αμαρτωλό και εξαθλιωμένο άνθρωπο, προσφέροντάς του τις προϋποθέσεις, και τη δυνατότητα της σωτηρίας.

Μέχρι τώρα παρουσίασε την αθόρυβη δραστηριότητα:

α) του «Πανελληνίου Χριστιανικού Ομίλου Ορθοδόξου Ιεραποστολής», που ίδρυσε ο μακαριστός Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδας κυρός Κωνσταντίνος και βοήθησε έμπρακτα τους εμπεριστατούς αδελφούς μας της Αφρικής (Τανζανίας, Καμερούν, Κογκό, Ζάμπια κ.α.),

β) την αξιοθαύμαστη πρωτοβουλία εξωτερικής ιεραποστολής του 12^{ου} Πανελληνίου Συνεδρίου των Αστυνομικών (2001) να ανεγείρει στην Ουγκάντα της Αφρικής Γυμνάσιο εννέα (9) αιθουσών καθώς και ενός ορφανοτροφείου, πλήρως εξοπλισμένου, όπως και το Γυμνάσιο,

γ) την ανιδιοτελή και χωρίς τυμπανοκρουσίες προσφορά του Αρχιμανδριτή π. Γερβασίου Ιωάν. Ραπτοπούλου, του «Αγίου των φυλακισμένων», όπως τον έχει καταγράψει στη συνειδησή του ο λαός (όρα φύλλο ΑΓΩΝΑ Νο 142).

Συνεχίζοντας την επιβεβλημένη αυτή ενέργεια μας φύλλο (Νο 146), ένα νέο έγγαμο ιερέα, μόλις 36 ετών, τον π. Αντώνιο, ο οποίος, με προσωπική πρωτοβουλία και μηδενικούς πόρους, ίδρυσε το 1998 στην περιοχή του Κολωνού, την μη κερδοσκοπική εθελοντική οργάνωση «η Κιβωτός του κόσμου».

Όπως ο Νώε στη βιβλική κιβωτό περι-συνέλεξε και έσωσε όλα τα είδη των ζωντανών, έτσι και στην τωρινή «Κιβωτό» ο π. Αντώνιος συγκέντρωσε και περιθάλπει 230 παιδιά, 4-18 ετών, διαφόρων εθνικοτήτων και θρησκειών, φιλοξενώντας τα και φροντίζοντας για τη σίτιση, την ένδυση, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, την ενισχυτική διδασκαλία στα μαθήματα του σχολείου και στις ξένες γλώσσες, καθώς και την εξοικειωσή τους με τα πολιτιστικά στοιχεία (κομπούτερ, βιβλιοθήκη, θέατρο ...).

Φοιτούν στα σχολεία του Δημοσίου και με το τέλος των μαθημάτων πηγαίνουν στην «Κιβωτό» για να φάνε, να διαβάσουν, και να βοηθηθούν, σε μαθήματα που υστερούν, από τις κοινωνικές λειτουργούς, αλλά και από 160 (!) εθελοντές, που συνεισφέρουν ποικιλοτρόπως στην ομαλή λειτουργία της πολυπολιτισμικής αυτής κοινότητας. Κάθε βράδυ επιστρέφουν στο σπίτι τους για να μην στερηθούν την αναντικατάστατη μητρική θάλπωρή.

Είναι ως επί το πλείστον, παιδιά μονογονεϊκών οικογενειών και όχι ορφανά. Είναι παιδιά εγκαταλελειμμένα, με μητέρες άπορες, ναρκομανείς, απελπισμένες και άστεγες αρκετές, στις οποίες η «Κιβωτός» παρέχει κατάλυμα και εύρεση εργασίας.

Η μέριμνα για την αντιμετώπιση των αναγκών συνεχίζεται και όταν παιδιά αυτής της φωλιάς σπουδάζουν σε διά-

φορες σχολές.

Το φάσμα της επιβίωσης πολλών, κυρίως μεταναστών, ανάγκασε τον π. Αντώνιο να αυξήσει το σιτηρέσιο. Έτσι καθημερινά σιτίζονται 1.100 άνθρωποι, εκτός των παιδιών.

Αξιοπρόσεχτα είναι και τα όσα εκμυστηρεύθηκε ο ανεξάρτητος και θερμός αυτός Λευίτης σε δημοσιογράφο αθηναϊκού περιοδικού. Σύντομα και με δόση παράπνου λέγει:

1) Η «Κιβωτός» δεν ανήκει στην Εκκλησία και ούτε χρηματοδοτείται απ' αυτήν.

2) Καμμία κρατική επιχορήγηση δεν μας δόθηκε.

3) Σπτηρίζομαστε στις ενισχύσεις του απλού λαού και κυρίως στους φτωχούς ανθρώπους, οι οποίοι δίδουν από το υστέρημά τους.

4) Κάνοντας πράξη ειλικρινή και όχι φαρισαϊκή τα λόγια της Γραφής μας: «ο ελεών φτωχών δανείζει Θεόν», καταπολεμήσαμε τον ρατσισμό, γι' αυτό και βραβευθήκαμε από το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο, την Ακαδημία Αθηνών, και τους δύο Προέδρους της Δημοκρατίας κ. Στεφανόπουλο και Παπούλια.

Κλείνοντας το όλο θέμα ας μας επιτραπούν λίγες σκέψεις.

Πολλοί ασχολούνται - κι έτσι πρέπει - με τις αγαθοεργίες και τις ελεημοσύνες. Είναι βέβαιο, καθώς αυτό γίνεται αντιληπτό από την ευαγγελική περικοπή του Τελώνου και του Φαρισαίου, ότι δεν ωφελούνται όλοι. Και τούτο, διότι οι ενέργειες αυτές δεν γίνονται πάντοτε με αγνά ελατήρια και καθαρή καρδιά - «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» - δηλαδή δεν γίνονται προς δόξαν Θεού και προς ανακουφισμόν του πάσχοντος συνανθρώπου μας, αλλά για «το θεαθήναι τοις ανθρώποις» για αυτοπροβολή και αυτοϊκανοποίηση για αυτοθαυμασμό και αυτοδικαίωση.

Μεγάλος ο κίνδυνος της πτώσης από τον τρόπο της άσκησης της αρετής. Τη μια στιγμή μπορεί να μας ανεβάσει στα ουράνια και την άλλη να μας κατεβάσει στα τάρταρα. Γι' αυτό «στώμεν καλώς». Ιδιαίτερα πρέπει να προσέχουν οι έχοντες ή διαχειριζόμενοι πολλά χρήματα, εκκλησιαστικοί ή πολιτικοί παράγοντες. Την υπόδειξη αυτή θα θέλαμε να απευθύνουμε και στον επικώριο δεσπότη, ο οποίος φέρεται «ατάκτως να περιπατεί».

Πάτερ Αντώνιε, πολύ μας συγκίνησε η όλη σου προσπάθεια. Ευχόμαστε και η συνέχειά της να είναι επιτυχής, προς δόξαν Θεού. Μην επαναπαυθείς όμως, γιατί ο φθονερός διάβολος είναι και άριστος τεχνίτης στις παγίδες. Δεν προσβάλλει μόνο από τα αριστερά αλλά και από τα δεξιά (με την κολακεία και τον έπαινο). Δική μας πρόθεση δεν είναι αυτή (η κολακεία). Γνωρίζεις καλά ότι χωρίς τη βοήθεια του Χριστού δεν μπορούμε να κάνουμε το παραμικρό. «Άνευ εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν|», μας βεβαιώνει ο Κύριος. Αλλά και ο Απόστολος Παύλος έρχεται να μας προσγειώσει, τη στιγμή που κάποια φλόγα υπερηφάνειας αρχίζει να εμφανίζεται, λέγοντας: «Τί έχεις ό ουκ έλαβες; Εί δε και έλαβες, τί καυχάσαι ως μη λαβών» δηλαδή, τί έχεις που δεν σου έχει δοθεί (από το Θεό) και εφόσον σου δόθηκε γιατί καυχείσαι σαν να είναι δικό σου έργο;

Β.Γ.

Τα περιοδικά «Το Τάλαντο» γεμάτα από έγχρωμες φωτογραφίες σε διάφορες «πόζες» του δεσπότη Ιγνατίου Λάππια